

Boldogházi HÍREK

*Jászboldogháza Község
időszakos lapja*

**POLGÁRMESTERI
H I V A T A L**
5144 Jászboldogháza
Rákóczi u. 27.
Tel.: 06 (57) 460-023
falujagsag@jaszboldoghaza.hu
www.jaszboldoghaza.hu

2011. JÚNIUS

12. ÉVFOLYAM

3. SZÁM

250 Ft

CIVIL NAP 2011

„Az élet gazdagabb lesz, ünnepebb és emberibb, ha megtöltöd a hétköznapiak percét a rendkívülivel, az emberivel, a jóindulatúval és az udvariassal, tehát az ünneppel.”

Márai Sándor

A TARTALOMBÓL

Polgármesteri tájékoztató

2. old.

Alsóboldogházi iskola

21. old

Civil nap

12-13. old.

Ballag már a vén diák

22-23. old

Portrék a civil szervezetekből

14-15. old.

60 éve történt

34. old

Polgármesteri tájékoztató

♦ Oktatási intézmény átszervezése

Jászboldogháza Önkormányzata a hatályos jogszabályok szerint ebben az évben is sokat foglalkozott az oktatás átszervezésével, a működési hiányok csökkentésével. Ebben folyamatosan együttműködtünk Jászsószentgyörgy Önkormányzatával. A Jászsági Többcélú Társulással és több szomszéd településsel is tárgyaltunk az átszervezésről. Mivel mindenkinek egy határidőt ír elő a jogszabály a döntés meghozatalára, így csak az „utolsó pillanatban”, május végén dőlt el, hogy Tápiógyörgye Önkormányzata csatlakozni kíván a már meglévő két településsel társulásunkhoz. Mivel ezt mindkét település képviselőtestülete elfogadta és támogatta, így más változtatásra nincs szükség jelenleg. Ezzel a társulásunk kibővül 3 általános iskola és 3 óvoda működtetésére, amely mintegy 1050 gyermek ellátását biztosítja szeptembertől. Ez a lépés Jászboldogházának kb. 4 millió Ft megtakarítást eredményez évente.

♦ Civil napot szerveztünk

Mivel ebben az évben az önkormányzat nem tervezett falunapot rendezni, 7 civil szervezet összefogásával 2011. június 4-én Civil nap megszervezésére került sor. Az egyesületek aktív szervező munkájának köszönhetően mindenki találhatott magának érdekes programot. Szerencsére az időjárás is kedvezően alakult és igazi strandidő volt. Ezúton is köszönöm a Boldogházi Gyermekekért Alapítvány, a Jászboldogházi Polgárörtség, a Faluvédő és Szépítő Egyesület, az Elszármazottak Baráti Társasága, az Ezüstkor Nyugdíjasok Egyesülete, a Tűzoltó Egyesület és a Jászboldogházi Sportegyesület munkáját és anyagi hozzájárulását a programok megszervezéséhez.

♦ Ivóvízminőség-javító projekt:

8 település részvételével évek óta dolgozunk a jogszabályok szerint meghatározott ivóvíz- szolgáltatás minőségének javításán. Hosszú előkészítő és tervezési időszak után tavaly került végül beadásra a pályázat. Az ennek támogatásáról szóló értesítés megérkezett június elején. A nyolc településen összesen nettó 1,4 milliárd Ft támogatásból valósulhatnak meg a fejlesztések. Sajnos az uniós pályázat csak a vízmű- telepek felújítását és fejlesztését támogatja, ezen kívül mosató csomópontok kialakítása és körvezeték-kesítés szerepel a pályázatunkban 4 utcában. Tehát a meglévő 20 km ivóvízvezeték cseréjét ezen támogatásból nem tudjuk megvalósítani, erre további forrást szükséges előteremteni.

♦ Iskola-felújítás:

Az iskolai társulásunk által benyújtott épületek felújítására vonatkozó pályázatunk támogatást kapott a Belügyminisztériumtól. Ezáltal a két település, Jászsószentgyörgy és Jászboldogháza összesen 22 millió Ft támogatást kap nyílászárók cseréjéhez. Nálunk ebben a projektben a „nagyiskola” épülete szerepel. Ha minden jól megy, akkor még ebben az évben sor kerülhet az ablakok és ajtók cseréjére, mely nagyban hozzájárulhat fűtési költségeink csökkentéséhez is.

♦ Közút

A településeket összekötő utak állapotát folyamatosan kifogásolom a Magyar Közút Nonprofit Zrt. felé. A 2011. 06. 20-án kézhez kapott levelükben közölték, hogy a 3125.sz. (nevezett Imrédy út) kátyúzási-javítási munkálatai július hónapra vannak beütemezve.

♦ A Jászboldogházi Sportegyesület hírei:

Az egyesület az elmúlt évet 4 csapat szerepeltetésével vitte végig. A felnőtt csapat a megyei II. osztályban a középmezőnyben végzett, ifjúsági csapatunk szereplése már gyengébbre sikeredett. Az utánpótlás osztályokban szereplő 2 csapat létszámproblémákkal is küzdött, szereplésük változó eredményekkel sikerült.

Az elmúlt nyolc bajnokság elnöki teendőinek ellátása megtiszteltetés volt számomra, ugyanakkor most elérkezettnek láttam az időt ahhoz, hogy az egyesület megújuljon a további kihívásokhoz. Ezért a kétévente lejáró tisztséget a továbbiakban nem vállaltam el, a Jászboldogházi Sportegyesület új elnöke 2011. június 18-tól Bodor Máté lett. Megválasztásához ezúton is gratulálok, és sok sikert kívánok. Köszönöm mindazok segítségét, akik sportszeretők jeleként támogatták az egyesület eddigi munkáját!

♦ Jászboldogháza Sportélete

Ezzel a címmel jelent meg a Jászboldogházi Sportegyesület elmúlt 50 évének összefoglalója. A kiadvány a labdarúgás mellett foglalkozik a kézilabdával, a lovas és a sakk szakosztályok szereplésével is. A teljesség igénye nélküli összefoglaló 84 oldalban szöveges és képes összeállítást tartalmaz. Megvásárolható a Polgármesteri Hivatalban, a Virágüzletben és a Takarékszövetkezetben 1000 Ft-os önköltségi áron

Szűcs Lajos
polgármester

Tájékoztató

Önkormányzati ülésekről, aktualitásokról

Beszámoló a 2011. április 27-ei képviselő-testületi ülésről

• A testület elfogadta 7 igen szavazattal az önkormányzat és intézményeinek 2010. évi költségvetésének teljesítését, a zárszámadási rendeletet.

A beszámoló 241.989,-eFt bevétellel és 242.616,-eFt kiadással került jóváhagyásra.

Az önkormányzat évközben a működőképesség biztosítása érdekében folyószámlahitel felvételére kényszerült, melynek 2010. december 31-ei záró egyenlege 14.128,-eFt lett.

• A testület úgy döntött, hogy támogatási igényt nyújt be az önhibáján kívül hátrányos helyzetben lévő önkormányzatok támogatására. A pályázaton az idei évre betervezett működési hiányunk csökkentésére igényelhetünk támogatást, mintegy 12 millió forintot.

• Módosításra került a képviselő-testület munkaterve, amely alapján a soros ülések időpontjai a következők: szeptember 12. (hétfő), november 28. (hétfő), december 16. (péntek). A testületi ülések kezdő időpontja 15 óra. Az ülések nyilvánosak, bárki részt vehet rajtuk, a zárt üléseket kivéve.

• Az idei évben is 18.000.000,-Ft összegű folyószámlahitel felvételét határozta el a testület a közszolgáltatási és államigazgatási feladatok folyamatos működtetéséhez.

• A Művelődési Ház ifjúsági helyiségének bérlésével kapcsolatban az alábbi döntés született: bérleti díjként 10.000,-Ft/alkalom került meghatározásra (továbbá fűtési szezonban a fűtési díj). A bérlőnek ezen felül az esetlegesen felmerülő károkozás megtérítése esetére előre 20.000,-Ft kauciót kell befizetnie.

• A testület elvi nyilatkozatát fejezte ki a Jászsági Önkormányzatok Szövetségének elnöke, Eszes Béla (Jánoshida polgármestere) által indított kezdeményezéshez történő csatlakozáshoz. A Szövetség javaslata az, hogy a 18 jászsági önkormányzat hozzon létre egy Szolidaritási Alapot, amely a pénzügyi segítségre szoruló jászsági településeken segítene kamatmentes hitel nyújtásával. Az Alapba a 18 település a helyi iparüzési adójuk meghatározott ezrelékét fizetné be. A Jászsági Szolidaritási Alap létrehozásának és működésének szabályai még kidolgozás alatt vannak.

• A képviselő-testület elfogadta az ülésen a támogatott községi civil szervezetek pénzügyi beszámolóját a tavalyi évről, valamint a belső ellenőr által készített beszámolót az önkormányzat és intézményeinek 2010. évi ellenőrzéséről.

Elfogadásra került a Boldogházi Hírek újság szerkesztésére, nyomtatására és terjesztésére szóló szabályzat.

Beszámoló a 2011. május 23-ai képviselő-testületi ülésről

Minden év május 31-ig köteles a Képviselő-testület elfogadni az önkormányzat gyermekjóléti és gyermekvédelmi feladatainak ellátásáról szóló beszámolót, amelyből kiemelnék pár sort.

2010-ben Jászboldogháza község lakossága 1694 fő bejelentett lakos volt, ebből:

60 év felett: 437 fő

18-60 év között: 1003 fő

18 év alatti: 254 fő, melyből

0-3 éves korig: 34 fő

3-6 éves korig: 30 fő

6-14 éves korig: 112 fő

14-18 éves korig: 78 fő

A családon belüli erőszak körülbelül 3 családban fordult elő 2010-ben.

Kiskorú veszélyeztetése / apa részéről gyermekkorú illetve fiatalkorú felé/: 2 esetben

Könnyű testi sértés / apa bántalmazása anya felé /: 3 esetben

Zaklatás / apa - anya felé /: 4 esetben

Az 1. fokú szabálysértési hatóság (jegyző) az elmúlt évben 2 jászboldogházi fiatalkorú ellen folytatott le szabálysértési eljárást. Egy esetben tulajdon elleni és egy esetben közterületen alkoholfogyasztás szabálysértés elkövetése miatt.

Az iskolai szűrővizsgálat főbb mutatói:

Kiszűrt elváltozások száma: 161

Kiszűrt gyerekek száma: 127

Szakorvoshoz utalt gyerekek száma: 77

Leggyakoribb elváltozások:

Látásélesség: 41 fő /24-en kaptak új szemüveget/

Mozgásszervek: 34 fő /tartáshibák, gerinc és mellkas deformitások/

Kórosan kövér gyerekek: 12 fő

Kórosan sovány gyerekek: 12 fő

• A testület arról határozott, hogy továbbra is fenn kívánja tartani a Jászsószentgyörggyel 2007 óta jól működő intézményfenntartó társulást. A kettős társuláshoz az idei évtől Tápógyörgye Önkormányzata is csatlakozik.

• Határozat született arra vonatkozóan, hogy az idén nem kerül adományozásra Jászboldogháza Községért kitüntető díj, valamint díszpolgári cím.

• 2011. július 1. napjától dr. Jánosik György háziorvos nem vállalkozási szerződés alapján biztosítja az ellátást, hanem helyettesként, megbízási szerződés keretében belül. Ez a döntés az önkormányzatnak pénzügyi szempontból változást nem jelent, továbbá a lakosok sem érzékelik majd a módosítást, ugyanis a Doktor Úr változatlan rendelési időben várja a betegeteket.

• A Strandfürdőn a büfét a határozatlan időre megkötött szerződés értelmében továbbra is Bánrévi Antal szolnoki egyéni vállalkozó üzemelteti.

A Képviselő-testület rendeletben úgy határozott, hogy a temetőbe 2011. június 1. napjától járművel behajtani tilos, a halottszállító és az iparos munkához anyagszállító járművek kivételével. Aki ennek ellenére a temetőben járművel közlekedik, szabálysértést követ el és 30.000,-Ft-ig terjedő pénzbírsággal sújtható. A mozgáskorlátozottak számára a temető közvetlen bejáratánál lesz kijelölve parkolóhely, a minél könnyebb megközelíthetőség érdekében.

dr. Fehérvári Mária
jegyző

A 2011. április 27-ei képviselő-testületi ülésre ellátogatott **dr. Lengyel Györgyi Kormány megbízott Asszony** a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal vezetője. A közigazgatásban év elején meginduló átszervezéseknek köszönhetően megalakultak a 19 megyeszékhelyen és a fővárosban a Kormányhivatalok (korábban: Közigazgatási Hivatal), amelyekbe 14 szakigazgatási szerv integrálódott be (pl.: Földhivatal, Munkaügyi Központ, Fogyasztóvédelmi Felügyelőség). Kormány megbízott Asszony a vezetése alatt álló hivatalban két vonalon tűzte ki az átalakítást: a szervezeti kérdések területén, valamint a szemléletváltásban.

A szervezeti átalakítás során elbocsátások történtek, a pazarló szerződéseket megszüntették, központilag bonyolítják a közbeszerzéseket, továbbá a meglévő infrastruktúrával próbálnak gazdálkodni és működni. Fő céljuk a **gazdaságosság és a takarékoság**.

A szervezeti kérdéseken túl a szemléletváltást emelte ki. **Ügyfélbarát és ügyfélközpontú közigazgatást** szeretnének megteremteni. Ennek a szemléletváltásnak az első állomása a **Kormányablakok megnyitása**. Egyelőre 30 ügykört lehet elintézni a kormányablakoknál, azonban a kört bővíteni szeretnék.

KORMÁNYABLAK INTEGRÁLT ÜGYFÉLSZOLGÁLATI IRODA

- ♦ 2011. január 3-án a **Nyugdíjfolyósító Igazgatóság épületében (5000 Szolnok, Kossuth tér 5/A.)** megkezdte működését az Integrált Ügyfélszolgálati Iroda.
- ♦ Az ügyfelek terheinek csökkentése érdekében e naptól kezdődően lehetőség nyílik többféle, eredetileg más-más hatóságok döntését igénylő kérelmet egyszerre, egy helyen is benyújtani.
- ♦ A Kormányablak **hétfőtől péntekig 8.00-20.00 óráig** áll az ügyfelek rendelkezésére, annak érdekében, hogy ne csak munkaidőben, hanem munkaidőn túl is lehessen majd ügyeket intézni.
- ♦ Az ügyfélszolgálati irodát a megye lakosai, gazdasági és egyéb civil szervezetei személyesen vagy meghatalmazottjuk útján kereshetik meg.

2011 az Önkéntesség éve és a TeSzedd akció

Talán sokan meglepődtek, amikor május 21-én kesztyűvel és zsákokkal felszerelve megjelentünk a község több pontján. Kicsik és nagyok optimistán indultunk neki a szemét összegyűjtésének, nem gondoltuk, hogy a településünkön nagy mennyiségű hulladékot tudunk majd összeszedni. Megérkezve a helyszínekhez azonban, ledöbbszünk a sok szemét láttán. Az utóbbi időszakban nemcsak a községen belül, hanem az Imrédi, valamint a Jászboldogházai-Jánoshida útszakaszon is egyre több szemetet láthatunk. Sajnos..... Az illegális személerakást jogrendszerünk bünteti: aki közterületen szemetet, ott engedély nélkül hulladékot lerak, elhelyez, százezer forint pénzbírsággal sújtható. Azonban sem ez, sem az nem tartja vissza a szemételeket, hogy a tettükkel környezetüket csúfítják el és szennyezik be.

Az Önkéntesség Európai Évének keretében került ország-szerte meghirdetésre a TeSzedd Önkéntesen a Tiszta Magyarországért program. 2011. május 21-én körülbelül 1500 helyszínen, több mint 160 ezer ember több ezer tonna szemetet szedett össze. Jászboldogháza település is csatlakozott a programhoz. **21 önkéntes 2 helyszínen (játsszótér, sportpálya és ló domb környéke) 21 zsák szemetet gyűjtött össze.** Bízom benne, az összeszedett hulladék helyére nem dobálnak újabb szemetet.

Érdekesség, hogy az Európai Unió 1983 óta rendez meg a különféle témákra koncentrált „**Európai Éveket**”. Minden évre megjelöl egy tevékenységi területet, mely kapcsán igyekszik az állampolgárok tájékozottságát növelni, és a nemzeti kormányok figyelmét a témakörre irányítani

A Tanács döntése alapján a **2011-es tematikus évet az önkéntesség témájának szenteli az Unió.** Az önkéntesség az Európai Unió egyik alapelve, hozzájárul a demokrácia fejlődéséhez, mindemellett az önkéntes tevékenységek fejlesztik a szociális készségeket, segítik a társadalmi szolidaritást, valamint sokoldalú tapasztalatot nyújtanak. Önkéntes tevékenységnek azt nevezzük, amit a **személy szabad akaratá-**

ból, egyéni választása és motivációja alapján, pénzügyi haszonszerzés szándéka nélkül végez. Az önkéntes tevékenységek mind az önkéntesnek, mind a közösségeknek és a társadalom egészének a javára szolgálnak.

Környezetünk tisztasága mindannyiunk érdeke, és már gyermekkorunkban megtanuljuk szüleinktől, hogy nem dobjuk el a szemetet csak a kijelölt helyeken. Sajnos azonban szép számmal akad olyan ember, aki nem törődik a környezetével és annak szépségével. **Vigyázzunk mindannyian a településünk tisztaságára, környezetünk szépségére!**

Köszönöm szépen az aznap segítőknek a munkát (külön köszönöm Kobela Margitnak, Mézes Péterné Anikónak és a Faluvédő és Szépítő Egyesületnek) bízom benne, hogy legközelebb már kevesebbet vagy egyáltalán nem találunk szemetet.

dr. Fehérváry Mária

A bérálás szentségének gyakorlati kérdései

Mit jelent a bérálkozás? A bérálás szentségében a Szentlélek a szívünkbe száll és megerősít, hogy hitünket megvalljuk, és hitünk szerint éljünk. Amíg nem szállt a Szentlélek első Pünkösdkor az apostolok szívébe, ők sem tudták, hogy mit kezdjenek azzal, amit Jézustól tanultak.

A keresztség szentségében életünk beoltódik Istenbe. Ahhoz, hogy a keresztség kegyelme kifejthesse hatásait, a hit szerint kell élnünk. A szülők és a keresztszülők hivatalos ígéretet tesznek az Egyház előtt, hogy gyermeküket nem „csak úgy” kereszteszik meg, hanem biztosítják számukra a hit szerinti életet.

A hittan nem biztosítja a hit szerinti életet. A hittan hasonlítható a magyar nyelvtanórához. Nyelvtanórán nem magyarul tanulunk, hanem az otthon tanult anyanyelv szabályaival és rendszerével ismerkedünk. A hittanórán nincs lehetőség példát adni arra, hogyan „működik” a hit az élet problémáival szemben.

A bérálkozás szorosan kapcsolódik a keresztség szentségéhez. A megkeresztelt személy Isten „gyermeké” lesz, a megbérált pedig Isten „felnőttje”. A keresztszülő a keresztesülő számára, a bérmaszülő pedig a bérálandó számára vállal kezességet az Egyház előtt, hogy lelki gyer-

mejét elvezeti a hitre. Mondanom sem kell, hogy a keresztszülőnek legalább megkereszteltnek, a bérmaszülőnek pedig megbérálnak kell lennie, és példaadóan kell élnie a hit törvényei szerint.

A gyermek hite az imádságban teljesedik ki. A felnőtt hit a cselekedetekben teljesedik ki. Az imádságban hallgatjuk Istent, aki a szentmisében és a Szentírásban beszél, és válaszolunk arra, amit hallottunk. A cselekedetben „munkát vállalunk Istennél”. Isten csak emberek által tudja szeretni az embereket. Akinek jó gyerekkora volt a hitben, és eljutott a felnőtt keresztyénségre, annak természetes, hogy az emberek szolgálata által Istent szolgálja. A felnőtt keresztyén nem annak örül, ha őt dicsérik jóságáért, hanem annak, ha Istent magasztalják a jótettért, amit a megbérált vitt végbe.

A keresztség és a bérálás szentsége eltörölhetetlen jegyet hagy lelkünkben. Aki megkeresztelkedett, az már nem tud megkeresztelkedni még egyszer, és aki megbérálkozott, nem tud megbérálkozni még egyszer. Ezeknek a szentségeknek azonban csak akkor van látható gyümölcse életünkben, ha gondozzuk hitéletünket.

Ervin atya

Agykontroll keresztyén szemmel

Sorozatunk eddigi cikkeiben próbáltunk rávilágítani arra, hogy a világban terjedő gyakorlatok, amelyek az ember rejtett képességeit szándékoznak felszínre hozni, sok esetben ellenkeznek Isten szándékával, ezért bűnnek számítanak.

Ennek a cikknek forrása Juhász Zoltánné Aranka volt természetgyógyász vallomása, amelyet teljes terjedelmében a következő internetes honlapon lehet elolvasni:

<http://www.karizmatikus.hu/hitvedelem/teveszme-kritika-oesszefoglalo-irasok/209-agykontroll-kereszteny-szemmel>

Az agykontroll terjesztői szerint „saját tudatunk ön-agykontrollja, egy könnyen megtanulható módszer arra, hogyan vegyük hatékonyan saját kezünkbe saját életünk irányítását, ahelyett, hogy hagynánk, hogy a körülmények vagy mások irányítsák azt.” Hívó emberek számára a „körülmények” és „mások” Istent és az ő akaratát jelentik, természetesen megkülönböztetve a Sátán kísértéseitől, amelyeknek ellene mondunk. A hit első lépése, hogy saját kezünkben az Isten kezébe helyezzük életünk irányítását.

Az agykontroll sikert, egészséget, teljesebb életet, végtelem lehetőségeket, értelmünk fejlesztését, különleges képességeket, egyszóval mindenre biztos megoldást kínál.

A hívó ember számára a siker Isten akaratának felismerése és az iránta való engedelmisség.

Az egészség kérdése sokkal nagyobb területet igényelne, mint ez a cikk. Nem mélyedek bele, mennyire oka betegségeinknek az az életmód, amellyel a legnagyobbat szeretnénk meríteni az életből, sem abba, hogy Istennek egy-egy betegséggel célja lehet az életünkben. A keresztyén ember számára végső soron van fontosabb érték, mint az egészség: az üdvösség. Ha az agykontroll megoldást nyújtana az egészség körüli problémákra, a kórházak üresen kellene, hogy pangja-

nak! Nekünk, hívőknek Jézus tanítása az irányadó: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja? Hisz mit adhat az ember cserébe a lelkéért?”

Az agykontroll különböző technikákat ajánl a cél elérése érdekében: pozitív gondolkodás, meditáció, ismétlődő pozitív képek vizualizációja, pozitív állítások ismételtetése stb. Ezzel nem mond újat, hiszen már Szent Pál apostol is felhívja figyelmünket: „Szüntelenül imádkozzatok!” Szent Pál ugyanakkor nagy hangsúlyt fektet arra is, hogy bizonyos esetekben, helyzetekben tudni kell elfogadni békével és bizalommal Isten akaratát, aki mindig tudja, mire van szükségünk. Főleg megpróbáltatások idején láthatjuk meg Isten szeretetét, hiszen „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik.”, még a szenvedés is.

Az agykontroll gazdagságot is kínál: „amit az ember el tud képzelni, azt el is tudja érni.” Hivatkozik arra, hogy „társ-teremtői” képességeink vannak. De hát épp abban gyökerezik a bűn, hogy Isten helyét el akarjuk foglalni úgy, mint Ádám és Éva, amikor evett a jó és a rossz tudásának fájáról, vagy amikor Babel tornyának építői meg akarták hódítani az eget.

Az agykontroll szlogenjei közé tartozik a hatékonyabb, eredményesebb élet, hogy hatalmad lesz mások fölött, mindent elérhetsz munkában, kapcsolatokban, mindenki csodálni fog. Lényegében azoknak az ígéreteknek a foglalata, amelyekkel a Sátán keresi Jézust a pusztában. Mindent meg akarok nyerni? Hallgassuk Szent Pál apostolt: „Sőt, mindent veszteségnek tartok Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének mindent fölülmúló voltaért. Óerte mindent veszni hagytam és szemétnek tekintek, csakhogy Krisztust elnyerjem...”

Az agykontroll egyik eszköze a meditáció Alfa szinten. Az a célja, hogy előhozza a tudatalattiba rejtett tudásunkat. Vajon nem a jó és a rossz tudásának fájáról akarunk újra szakítani? Az egyik pápai dokumentum ezt írja: „Nem azzal van a baj, hogy valaki megtanul meditálni, hanem a gyakorlat tárgyával és tartalmával, amely világosan meghatározza, hogy a Jézus Krisztus által kinyilatkoztatott Istenre vonatkozik, valami más kinyilatkoztatásra, vagy egyszerűen az én rejtett mélységeire.” Az agykontroll nem Jézushoz, hanem az Énhez akar közelebb vinni.

Továbbá: „Egyes csoportokra mind az ezoterika, mind az okkultizmus jellemző. Az okkultizmus magja a hatalom akarása az istenivé válás álma alapján. A tudattágító technikák célja, hogy az embereknek feltárják isteni erejüket, és ők majd ennek az isteni erőnek a révén készítenek utat a megvilágosodás korának. Az emberségnek ez a felmagasztalása a feje tetejére állítja a helyes viszonyt a Teremtő és a teremtmény között, és egyik végletes formáját a sátánizmus jeleníti.”

Az agykontrollal – bár tagadják – beavatási formákat gyakorolnak. A kereszténységben a kereszttség, a bérmálás és az Oltárszentség a beavató szentségek. A szentségekben a természetfeletti erők látható jelek formájában tapasztalhatóak. Az agykontrollban a technikák elsajátítását megelőzi egy vezetett alfa-szintű meditáció. Ebben a meditációban átadott erő biztosan nem Isten szándéka szerinti.

Az agykontrollal technikák része tudatunk kivetítése tárgyakra, állatokba, emberekbe, a világűrbe, és cselekedete-

ik befolyásolása. Ki biztosítja a jó szándékot a tudat kivetítésében? És a megrontás is tulajdonképpen ezzel a technikával működik.

Szintén agykontrollalos gyakorlat a szellemek megidézése. Nagyon veszélyes, ha nincs megkülönböztető képességünk! Szent János apostol figyelmeztet bennünket: „Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől vannak-e?”

Jézus azt mondja:

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi majd végbe, amelyeket én teszek, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál, mert én az Atyához megyek. Bármit kértek az én nevemben, megteszem azt, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban. Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem azt.” Jézus azt kéri, Őrá legyünk nyitottak, ne akárcikire!

Az agykontroll azért is elítélendő a keresztény hívő számára, mert gyakorlatai központjában az ÉN áll. Én érjem el, nekem sikerüljön stb. Pál apostol azonban azt mondja: „Egyitek se tartsa csak a maga érdekét szem előtt, hanem a másokét is.”

Összefoglalva azt kell mondanunk, hogy bár az **agykontroll módszerei néha hasonlítanak a keresztény gyakorlatokhoz (imádság, meditáció, hittel akarás), azok iránya és célja ellentmond a keresztény hitnek.** Aki elkötelezte magát Jézus és az Ő Egyháza mellett, az elutasítja az agykontrollt.

Csergő Ervin plébános

Polgárvédelmi szakalegységek felkészítője

A tavalyi év szélsőséges időjárására tekintettel tartottuk fontosnak, hogy a polgárvédelmi szakalegységek számára felkészítőt szervezzünk

Mit is értünk polgárvédelmi szakalegységek alatt? A polgárvédelmi szakalegységek a település lakosságának és javainak védelme miatt, a különféle veszélyeztető eseményekre történő gyors reagálás érdekében kerülnek megalakításra. A jogszabály alapján a polgárvédelmi szervezet élén települési szinten a polgármester áll mint parancsnok.

A Magyar Köztársaság területén lakóhellyel rendelkező nagykorú, magyar állampolgárokat polgári védelmi kötelezettség terheli. A férfiakat 18-55, a nőket 18-50 éves koruk között terheli ez a kötelezettség. A polgármester határozattal osztja be a polgárvédelmi kötelezettséggel terhelteket valamely polgárvédelmi szervezetbe. A köte-

lezettség megtagadása büntetőjogi felelősséget von maga után.

2011. június 16-án szép számmal gyűltek össze azok a személyek, akik Jászboldogházán beosztásra kerültek a polgárvédelmi szervezetbe. Az oktatás eredményes megszervezéséhez a Jászberényi Polgári Védelmi Kirendeltség munkatársai és a Közép-Tisza-vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság előadója nyújtott segítséget. Az elméleti oktatást követően pedig gyakorlati felkészítésként homokzsákokat töltöttünk.

Hasznos tudásra tettünk szert, de reméljük, hogy a szerzett tapasztalatok alkalmazására településünkön nem lesz majd szükségünk.

Az Ezüstkornál történekről

A legutóbbi beszámolóunk óta egyesületünknel az évente ismétlődő ünnepekre, eseményekre került sor.

Megköszöntöttük az aktuális névnaposainkat, megemlékeztünk a 30 éve megalakult nyugdíjas zenekar elhunyt tagjairól, és felköszöntöttük a 88 éves Józsi bácsit, a zenekar akkori és jelenlegi vezetőjét.

Sikerült nyélbe ütni a kórus megalakítását is. Igaz, kamarakórusként indultunk, de csak női kórus lett, mert a férfiak megfutamodtak. Remélem, hogy nem lesz ez mindig így, és lesz még bátor jelentkező közénk, úgy férfi, mint nő, és bővíteni tudjuk a „Csillagvirág” kórus létszámát. Muhariné Szőke Bernadett, községünk kántora elvállalta a kórus betanítását és vezetését. 15 lelkes, éneket kedvelő taggal megkezdtük a felkészülést, és június 4-én a Civil Nap alkalmával már debütáltunk is. Bemutakoztunk az érdeklődő közönségnek „Az ünnepre jöttünk,„ címmel összeállított dalokkal. Remélem, nem okoztunk túl nagy csalódást.

A civil nap alkalmával vendégül láttuk a jánoshidai nyugdíjasokat is. A találkozó nagyon jóra sikeredett, a finom ebédnek - amit a nyugdíjas csapat készített - a hús strand vizének a színes, változatos programnak köszönhetően. Fazekas Rozika „Ezüstkoszorús” népdalénekes műsora felejthetetlen kikapcsolódást nyújtott a jelenlévőknek. Úgy gondolom, hogy a megjelentek apraja – nagyja megtalálta a számára legkedvezőbb szórakozást.

Júniusban kirándulást szerveztünk Egerbe, ahol ellátogattunk a Székesegyházba és a Marcipán Múzeumba. Ezt követően a Fehérszarvas étteremben fogyasztottuk el az ebédet. Ennek az étteremnek a vezetője a községünkben elszármazott fiatalember, Konkoly György. Az Ezüstkor Nyugdíjas egyesület nevében ezúton szeretnénk köszönetet mondani azért a maximális és önzetlen vendéglátásért és a felszolgálók kedvességéért, amit az egyesület tagjainak ez alkalommal nyújtottak. Az ebéd után Gyuri készített fényképeket, és megküldte a polgármesteri hivatal e-mail címére, amely képekből néhány a cikk mellékletét képezi. Köszönjük.

Ebéd után pedig Demjénben a gyógyfürdőben hűsítettük magunkat. Kellő elfáradás után este érkezünk haza.

Júliusban készülünk a Jászok Világtalálkozójára Jásziványba, majd Kunszentmártonba a Hármas Kerületek AratóVERSENYÉRE. Egy aratócsapattal és egy főzőcsapattal nevezünk be, és az Arvalányhaj Néptáncsoport részt vesz a folklór műsorban.

A mozgalmas nyári elfoglaltságot még megfűszerezi a „Nagymamás hét” a nyári napközis csoportnál. Július 4-8-ig mindennap a nyugdíjasok segítségével kézműves foglalkozást tartunk, régi játékokat (csutkababa, rongybaba és ízígiből különböző játékok) készítünk. Népi ételeket (göllődin leves, keletlen pite, kenyérlángos, bodag, öreglebbencs vagy öregtarhonya) főzünk. Nagyon szeretnénk egy kellemes hetet adni a nyári szünetben a gyerekeknek. Úgy gondolom, hogy mindezek mellett még mindannyiunknak marad ideje saját unokájára, esetlegesen családi kikapcsolódásra, nyaralásra.

Mindenkinek hasznos időtöltést kívánok a nyár folyamára!

Orczi Imréné
az egyesület titkára

A Polgárőr Egyesület 2010. évi munkájáról:

- Közhasznú egyesületként működünk, önkormányzatunk jelentős anyagi és erkölcsi támogatásával, valamint a Jászberényi Rendőrkapitányság szakmai segítségével.
- Tagjai vagyunk a Jász-Nagykun-Szolnok Polgárőr Egyesületek Szövetségének és az Országos Polgárőr Szövetségnek is.
- Azért tudunk eredményesek lenni már 15 éve szakmai és gazdasági szempontból, mert civil tenni akarás mellé állt önkormányzatunk. Erős támogatónk a megyei és országos szövetségünk. Rendőrség szakmai segítsége pedig biztosítja munkánk eredményességét és jogszerűségét.
- Az elmúlt évben egyesületünkben rendkívüli esemény, jogsértés nem történt, hatósági ellenőrzést nem kaptunk. A megnyert támogatásokkal időben elszámoltunk, a vállalt feladatokat maradéktalanul elvégeztük.
- Az elnökség folyamatosan végezte munkáját. Az év folyamán 7 esetben tartottunk elnökségi ülést, a felmerült feladatok kezelésére.
- Az ellenőrző bizottság minden alkalommal részt vett az elnökségi üléseken, így folyamatában végezte ellenőrzéseit. Ezen túlmenően észrevételeivel, javaslataival segítette az eredményes munkát.
- Tavaly ilyenkor nem gondoltam, hogy meg tudjuk tartani eredményeinket szakmai és gazdasági szempontból. Kellemes csalódás ért. Minden területen többet nyújtottunk: szolgálati órákban és anyagi támogatások tekintetében javítani tudtunk.
- Közterületeinken az év minden napján teljesítettünk szolgálatot, először a 15 éves fennállásunk óta. Rekordnak számító 6045 szolgálati órát töltöttünk közterületeinken. Játszva kicsit a számokkal: ez az idő 252 24 órás szolgálatnak felel meg, vagy minden nap 16 és fél óras szolgálatnak.
A napi 24 órás telefonos ügyeleti szolgálat bevezetésével pedig biztosítottuk a folyamatos elérhetőséget.
- Különösen nagy figyelmet fordítottunk a lakossági jelzésekre, hiszen a megelőzés leghatékonyabb, egyben legtakarékosabb módszere.
A bejelentést követően rövid időn belül a helyszínen tudunk intézkedni. Pontos helyzetfelméréssel képesek vagyunk megelőzni vagy megszakítani jogsértő vagy nyugalmat zavaró cselekményt, illetve elfogni és visszatartani az elkövetőt.
- A tervezett szolgálatok mellett rendszertelen időközökben, visszatérően is végeztünk ellenőrzéseket. A 2010. évre vállalt szolgálati feladatainkat túlteljesítettük. Szervezettségben szolgálatok számában és szakszerűségében is javult teljesítményünk.
- Folyamatosan végeztük az egy iskola egy polgárőr programot.
- A kistéleplési bűnmegelőzési programban vállalt feladatokat szem előtt tartva végeztük napi munkánkat. Különös figyelemmel a közterületeink biztonságára, közterületi vagyontárgyaink megóvására, jelenthetem eredményesen.

Posztos polgárőr szolgálatot látunk el a hét 5 napján a település központjában.

Fontosabb intézkedéseket kiemelném a 2010. évi munkánkából a teljesség igénye nélkül:

- Eltűnt személyek felkutatását 4 esetben végeztük. Két alkalommal gyermekkorú, két esetben pedig időskorú személyt találtunk meg rövid időn belül.
 - Házaló személyek távoltartására 149 esetben intézkedtünk.
 - Kerékpárt 3 esetben találtunk, és adtuk vissza tulajdonosának, mobiltelefont 1 esetben, elkóborolt lovat, szamarat 4 esetben találtunk.
 - Kocsmai rendzavarásnál 6 esetben intézkedtünk, ebből 1 eset hitelezési csalás, 1 pedig hamis pénz miatt volt.
 - Közvilágítás hibái miatt 13 esetben éltünk jelzéssel. Csíkosi területet, főleg az erdőt 37 esetben ellenőriztük, 6 esetben voltunk eredményesek, saját kezdeményezésből ennyi elfogásunk volt. Minden esetben rendőri intézkedés követte az elfogást.
Ezek az intézkedések jelentősen megterhelték az üzemanyagköltségeinket és a szolgálati időt is. Mindenképpen fontosnak tartottam azt, hogy a településörök munkáját támogassuk.
 - Betörési kísérlet 1 esetben volt.
 - Közterületi rongálás 1 esetben volt, az Erzsébet Parkban.
 - Közterületi rendzavarás 3 esetben (2 lódomb, 1 játszótér)
 - Rendőrség részére segítségnyújtás 14 esetben volt. Pl: helyszínbiztosítás
 - Sérült személyt 4 esetben találtunk és segítettünk részére, orvoshoz szállítottuk vagy mentőt hívtunk.
 - Gyermejköléti szolgálat részére 8 esetben nyújtottunk segítséget.
- Rendezvénybiztosítások:
- autós ügyességi verseny	20 fő	160 órát
- motoros találkozó	9 fő	76 órát
- hagyományok hétvégéje	17 fő	197 órát
- falunapi rendezvény	9 fő	189 órát
- strandparti	6 fő	72 órát
- elszármazottak találkozója	1 fő	9 órát
- napközis tábor segítése: sátorállítás, éjszakai járőrverseny, élményautóztatás versenyautóval,
 - 10 fő árvízkarosult gyermek táboroztatása 1 héti, az önkormányzat támogatásával.
 - sportbál biztosítása
 - riasztók jelzéseire reagálás
 - bűnmegelőzéssel kapcsolatos szórólap terjesztésében segítség a KMB részére
 - Árokba csúszott gépkocsi mentésében segítségnyújtás, forgalomirányítás
 - térfelügyelő rendszer kiépítésében segítségnyújtás, több héten keresztül, napi szinten
 - belvízelhárításban folyamatosan részt vettünk forgalomirányítással, lassítással. Önállóan is végeztük ezt a tevékenységet összesen 427 szolgálati órában.

- Részt vettünk Pusztamonostoron a Jász Polgárőr Egylet által szervezett családi napon 8 fővel. Tóth Béla polgárőr társunk 4. helyezést ért el marhapörköltjével, a 17 induló közül.
- Polgárőr klubot működtetünk, Tóthné Erzsike és Kobela Margit főképpen.
- Hagyományá vált a kicsik részére a húsvéti játszóház megtartása, nagy érdeklődéssel és lelkesedéssel vettek részt a gyermekek és szüleik, sok hímes tojás készült a délután folyamán.
- Baráti összejövetelek, születésnap ünnepségek, szilveszteri buli, istentisztelet, ifjú polgárőrök összejövetelei, angol nyelvtanfolyam, agykontroll tanfolyam szakmai megbeszélések voltak.
- Augusztusban 12 fiatal teljesített szolgálatot Gyenesdiáson. Strandokon és gépkocsi parkolóknál végeztek idegenforgalmi bűnmegelőzési szolgálatot 2 óras váltásban. Több esetben tudtak segíteni a nyaralóknak információkkal és a nyitva hagyott gépkocsik őrzésével.

Eredményesnek ítélem a klub 2010. évi teljesítményét, érdemes volt pénzt és munkát fektetni a volt könyvtárhelyiség felújítására.

2010. év az egyesületünk életében a legeredményesebb volt.

*Joó-Kovács Balázs
elnök*

Együtt egymásért?!

A tavaszi hónapokban minden évben felélénkül az utazóbűnözők tevékenysége. Az idén is így történt, szinte menetrendszerűen.

A közelmúltban besurranó tolvaj járt a faluban. Készpénzt, arany ékszereket és kerékpárt lopott pár óra leforgása alatt. Több portán és lakásban is járt. Találkozott a tulajdonosokkal is, olyan helyzetben, ami „gyanúra” adhatott okot. Senkinek nem jutott észébe, hogy a polgárőrség felé jelezze az idegen személy jelenlétét.

Mit tehet a polgárőrség, ha a tulajdonosok nem teszik meg a legegyszerűbb óvintézkedéseket, tulajdonuk védelmében?!

A helyzet kulcsa az Önök kezében van, mégpedig a kapu és lakáskulcs formájában!

Nem természetes dolog az, hogy településünkön rend van. Ha mindenki jobban odafigyelne a dolgára, kevesebb „főlöleges” időt és üzemanyagot kellene fordítani egyesek

könnyelműsége miatt, ilyen esetekre. Hiszen a polgárőrök önkéntes munkája következtében van nyugalom a faluban.

♦ A civilnapon 2 db kerékpárt loptak el a strand bejáratától, melyek nem voltak lezárva!! Többnapos kutatás, adatgyűjtés után a térfigyelőrendszerünk felvételei, valamint a rendőrség szakmai hozzáértése folytán előkerültek a kerékpárok, és megkerült a besurranó tolvaj is.

Rossz érzésem támadt, amikor megláttam az egyik ellopott kerékpárt, rajta a számozás lakattal, melyet az elkövető nem tudott kinyitni!

Az egyik károsult köszönetet mondott az előkerült kerékpárja láttán, melyet ezúton szeretnék továbbadni azoknak, akik szabadidejüket feláldozva megkeresték.

Tisztelettel: Joó-Kovács Balázs

Faluvédő és Szépítő Egyesület

2010. évi pénzügyi beszámolója

Bevétel (Ft)		Kiadás (Ft)	
Nyitó pénzkészlet (2010.01.01.)	32.000	Rendezvények	20.000
Tagdíj	20.800	Működési kiadás	283.980
Önkormányzati támogatás	641.000	Egyéb	50.585
Jogi személyek támogatása	40.000		
Magánszemélyek támogatása	62.000		
Kamat	378		
Adó 1%	11.111		
Összesen:	807.289	Összesen:	354.565
		Záró pénzkészlet (2010.12.31.)	452.724

*Koncsik Béláné
gazd.vez.*

2011- az önkéntesség európai éve

A Faluvédő és Szépítő Egyesület idén már két önkéntes akcióban vett részt, országos felhívásra. A központi szervezők felhívták a figyelmet az önkéntes tevékenységek társadalmi értékére, közösség formáló erejére. Cél, hogy szebbé, tisztábbá, élhetőbbé tegyük környezetünket, hiszen ha összefogunk, együttes erővel, sokat tehetünk mindeztért.

Elsőként, „Te Szedd! Önkéntesen a tiszta Magyarorszáért” hulladékgyűjtési akción vettünk részt, (Jászboldogháza területét bejárva) a község többi önkéntesével együtt.

Másodikként, ahogy azt az **Új Néplap 2011. június 14-i** keddi számában (5. old) is olvashatták, csatlakoztunk a Magyar Közlekedési Klub által meghirdetett önkéntes akcióhoz, amely a vasútállomások környezetének megszépítését tűzte ki célul. Vasútementi települések, civil szervezetek, utasok, vasútbarátok jelentkezését várták. (Kiplakátoltuk a falu több pontján a felhívást, de sajnos a faluszépítők lelkes kis csapatán kívül, 2-3 ember tudott időt szánni és csatlakozni a programhoz). A munka anyagköltségét a Magyar Közlekedési Klub állta (festék, hígító, ecset, virágok árát). Faanyagot kaptunk az Önkormányzattól és Durucz Tibor helyi lakostól, javításra (pl. pad). Fecske Tibor helyi lakos egy beton „virágtartót” ajánlott fel szépítésre. A MÁV-tól (PFT), pedig oltott meszet és festéket kaptunk a munkához- köszönet érte!

Kicsi, de nagyon lelkes csapat jött össze, nagyon tudtuk hogy mit akarunk, **három napon át**, dolgoztunk. Azt szeretjük volna, hogy megszépüljön az állomás környéke.

Nagyon jókor jött a felhívás, 2011. július 15-én lesz 165 éve, hogy Magyarországon elindult a menetrend szerinti vasúti közlekedés. Ennek tiszteletére szerettük volna, ha a *vasúti műemlékké* nyilvánított jászboldogházi vasútállomás környezete méltó lenne az évfordulóhoz, mindannyiunk és az utazóközönség öröme, meglepedésére.

Lefestettünk a vasútállomáson két ajtót, egy ablakot, az összes ablakpárkányt, az összes padot, és a zöld kerítést. Bemeszeltük a pad végeket, a betonkerítéseket, a peronon a köedényeket. A szociális épületről lemostuk a **falfirkát**, ami nem ment könnyen, aztán körbemeszeltük az egész épületet. Az esőcsatornát is kitisztítottuk. Befestettük a szociálisépületen az összes ajtót, (5 db) ablakot, (6 db) és a tüzlétrát.

Az állomás épület melletti pados, kutas területen padot javítottunk (faanyag csere), a betonkerítés melletti vadhajtással benőtt homokbuckát kibontottuk, a homokot félreeső helyre helyeztük egy hordóba, amit Szécsi Pálnétól kaptuk. Tereprendezést végeztünk, egészen a „csarnokig”. Kánát, muskátlit, bársonykát ültettünk, virágágyást alakítottunk ki, a felhasznált téglát Sziliczei Zoltánné ajánlotta fel. A rak-tárépület két ajtaját is átfestettük.

(munkánk során, minden ajtót, és ablakot két sorral festettünk be, egységesen krémszínűre, a régi szürke helyett). Gyomtalanítottuk a sínek és a peron körüli részt, a kerékpártároló környékén összeszedtük a szemetet, megkapáltuk az állomás melletti virágos körforgalmat és a buszváró melletti virágágyást, fűvet nyírtunk. Az állomás épület ablakaiba piros muskátlit tettünk.

Reméljük, hogy egy tiszta, gondozott, virágos állomás az utasokat és a lakosságot is a kulturált környezet fenntartására ösztönzi. Kérjük, vigyázzanak az állomás tisztaságára, a kihelyezett értékek épségére, hogy sokáig mindannyiunk öröme lehessen.

Öröm volt ebben az önkéntes munkában részt venni, hiszen „Jó dolog jót tenni”.

Szép példája ez a maroknyi kis csapat az összefogásnak, a községben működő civil egyesületek közti jó kapcsolatnak, hiszen volt köztünk önkéntes tűzoltó, polgárőr, nyugdíjas egyesületi tag, de volt *vasutas* is! Volt aki, (többségük) egy személyben több egyesületet is képviselt, így például a faluvédő és szépítő egyesületet, kilencen képviselték.

Végül engedjék meg, hogy felsoroljam a nevüket, és megköszönjem a munkáját azoknak, akik részt vettek az állomás-szépítésben. Köszönöm, hogy kitartóan, fáradtságot nem ismerve, társadalmi munkában, szabadidejüket rászánva helytálltak. Nélkülük nem lenne ilyen szép és rendezett a Vasútállomás.

Köszönöm a munkáját: Bózsó Lászlónak, Fózer Baláznak, Pap Gyulának, Pomaházi Ignácnak, Szécsi Pálnénak, Sziliczei Zoltánnénak, Papp Izabellának, Koncsik Bélánénak, Matók Pálnénak, Durucz Tibornak, Sinka Dezsónénak. És én is igyekeztem.

Szűcs Gergelyné
Faluvédő és Szépítő Egyesület Elnöke

Utcaszépség és Szép Udvar verseny

A Faluvédő és Szépítő egyesület ez évben ismét meghirdette, most már hagyományt teremtve az Utcaszépség és Szép Udvar versenyt.

Vártuk minden olyan boldogházi lakos jelentkezését, aki különös gondossággal ügyel családi házának és udvarának rendben tartására, virágosítására, valamint az ingatlanhoz tartozó utcafront szépítésére.

Bátortalan volt a lakosság, sokkal több szép udvar van a községünkben, mint ahányan jelentkeztek a versenyre.

2011-ben **öt szép udvart** és **egy szép utcát** részesítettünk elismerésben.

A nyertes ingatlanok tulajdonosait egy **Szép Udvar** feliratú kerámia táblával díjaztuk, a nyertes utca jutalma pedig előző évhez hasonlóan az utca elején elhelyezhető tábla, **Jászboldogháza szép utcája** felirattal.

A táblát Darók Sándor vállalkozó készítette, a felirat elkészítésében pedig Gerhát Károly tanár úr nyújtott segítséget.

A zsűrire bíztuk a döntést és a választást.

Megköszönöm a zsűritagoknak dr. Fehérvári Mária jegyzőnek, Szádvári Istvánné óvodavezetőnek és Nagy Albert jászkapitány úrnak, hogy elfogadták felkérésünket, és ezzel segítették munkánkat.

A Szép Udvar nyertesek névsora

Fózer Balázs Bajnok utca
Gugi Lajos Vasút utca
Kerekes Antal Zrínyi utca
Szöllősi János Rákóczi utca
Velkei János Rózsa utca

A Jászboldogháza szép utcája címet 2011-ben a VEZÉR utca nyerte el.

Gratulálunk minden nyertesnek. Jövőre újra megrendezzük a versenyt, mindig más és más ingatlan és utca kapja az elismerést. Szeretnénk jövőre a községünket körül ölelő tanyákra is ellátogatni, hiszen ott is gondos, szorgos emberek élnek, akiknek az udvara szintén érdemes lehet a Szép Udvar elismerésre. További kitartó szobrász munkát kívánunk, jó erőt és egészséget.

Ha ötlete, észrevétele vagy véleménye van a *faluszépítéssel* kapcsolatban, kérjük, írja meg, vagy mondja el.

Elérhetőségünk: Szücs Gergelyné telefon: 460-178, e-mail: faluvedoesszepito.egyesulet@freemail.hu vagy személyesen.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Kedves Diákok!

Jászboldogháza 2011-ben ünnepli **önálló községgé válásának 65. évfordulóját**. A Faluvédő és Szépítő Egyesület ebből az alkalomból egy **képes albumot** szeretne összeállítani és megjelentetni, amely megőrökíti községünk régi képét, az utcák, terek, középületek, házak egykori helyét és a hozzájuk fűződő történeteket, emlékeket.

Milyen is volt községünk néhány évtizeddel ezelőtt? Ma már talán hihetetlen, hogy az iskola helyén régen egy nagy füves tér volt, ott tartották egykor a búcsúkat is. 65 évvel ezelőtt csupán egy beépített utcája volt községünknek: a Petőfi utca. A mai Coop Áruház helyén egy malom állt, a Polgármesteri Hivatal helyén pedig egy kis épület, a Kiszgazdakör székháza. A posta az állomás közelében volt, a templom körül pedig még nem is voltak lakóházak. Az Úveges kocsmá annak idején, az udvaron lévő nagyteremben pedig emlékeztető színi előadásokat, bálakat tartottak, s ide jártak biliárdozni, meccset hallgatni a férfiak, mert akkoriban még csak itt volt rádió.

Mindez ma már a múlt, de szeretnénk községünk régi képét, és a hozzá tartozó emlékeket megővni a feledéstől. Ezért a Faluvédő és Szépítő Egyesület az Elszármazottak Baráti Társaságával együtt községünk fiataljai –általános, középiskolás, főiskolás és egyetemista diákok – számára.

PÁLYÁZATOT HIRDET

a község belterületét ábrázoló régi fotók, történetek, emlékek összegyűjtésére.

Szüleitek, nagyszüleitek bizonyára még őriznek olyan fotókat, és ismernek olyan történeteket, amelyek segítségével felidézhetjük, milyen volt 60-65 évvel ezelőtt településünk. A nyári szünet során próbáljátok ezeket összegyűjteni, és a

képekhez tartozó eseményeket, történeteket lejegyezni. (A fotók hátoldalán tüntessétek fel, hogy mit ábrázol a kép, a képekhez tartozó dátumot, és a tulajdonos nevét, hogy tudjuk kinek adjuk vissza, miután számítógépen rögzítettük). A legsikeresebb pályamunkák készítői pénzdíjazásban, illetve értékes könyvdíjazásban részesülnek. Az *első díj*: tízezer forint, a *második és harmadik díj*, 5-5 ezer forint, amit az Elszármazottak Baráti Társasága ajánlott fel. A *további díjazottak* értékes könyvdíjazásban részesülnek, melyet a Jász Múzeum és a Faluvédő és Szépítő egyesület ajánlott fel.

A pályázatokat 2011. szeptember 10-ig kérjük leadni Konkoly BÉLÁNÉ tanárnő számára.

Kedves Diákok! Ezzel a munkával Ti is hozzájárulhattok községünk múltjának jobb megismeréséhez, a szülőföldhöz való ragaszkodás erősítéséhez.

Kellemes vakációt, egyben sikeres gyűjtő munkát kívánva várjuk pályázataitokat.

Jászboldogháza, 2011. május 27.

Faluvédő és Szépítő Egyesület

Két régi kép községünkéből: a templom környéke és az Úveges kocsmá 1958-ban.

A fiatalokhoz szóló *Pályázati Felhívás* mellett, továbbra is várjuk a lakosság segítségét a régi boldogházi fotók és történetek gyűjtésével kapcsolatban. A régi fotók leadási határideje: **2011. szeptember 10.**

CIVIL NAP 2011 Jászboldogháza

Az önkormányzat nehéz anyagi helyzetére tekintettel az idén nem terveztünk falunapot. Körvonalazódott azonban egy közösen, a civil szervezetek és az önkormányzat által elképzelt rendezvény, amelyhez számos évforduló megünneplése adott lehetőséget. Az idén 65 éves a településünk, a Sportegyesület 50 éves évfordulóját ünnepli, a Polgárórség 15 éve alakult meg, az Alapítvány már 20 éve segíti a boldogházi gyermekek tanulmányait, 10 éve alakult a Jászboldogházáról Elszármazottak Baráti Társasága, és 5 éve működik BOLDOGBT Egyesületként, valamint a nyugdíjasok zenekara már 30 éve színesíti hangulatos muzsikálásukkal a nyugdíjasok rendezvényeit.

Közös együttműködéssel és összefogással rendeztük meg június 4-én a strandnyitóval egybekötött CIVIL NAPOT. Számos programmal készültünk a kicsiknek és nagyoknak egyaránt, és a fürdőzés is egész nap ingyenes volt a rendezvényre kilátogatók számára. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Pócs János országgyűlési képviselő, Dobos Gergely Jászágó jászkapitánya és Nagy Albert a településünk jászkapitánya. A megnyitó keretein belül Csergő Ervin plébános tartott megemlékezést Trianonról, amely a székely himnusz eléneklésével zárult a Csillagvirág Amatőr Kamarakórus részéről.

A jászboldogházi Csillagvirág Amatőr Kamarakórus

A boldogházi énekelni szerető asszonyokból álló kórus öt hónapja alakult, és ez volt az első fellépésük. Ezt követően a mazsorettesek színes produkcióját élvezhettük, majd díjátadások következtek. A Faluvédő-és Szépítő Egyesület az idén öt Szép Udvar címet adományozott, valamint a Vezér utcának ajándékozta a Szép Utca elismerést. A többszörös véradókat a Magyar Vöröskereszt tüntette ki, és lepte meg csekély ajándékkal, megköszönve, hogy véradásaikkal számos ember életét mentették már meg. Emlékezetes nap volt ez a Yakuzák SE jászboldogházi dojoja számára, hiszen a Polifoam Kft. jótékonyágának köszönhetően tatamit kaptak,

amely az edzéseiket teszi kényelmesebbé és biztonságosabbá, hiszen így már nem a hideg földön edzenek meztláb, továbbá az esések során kisebb a sérülés lehetősége. A tatamit az adományozó cég képviselőjében **Tamási Gábor** adta át ünnepélyesen. A

főzőversenyen a karatésok arattak győzelmet a finom gulyáslevesükkel, így az övék lett a Baranyi Mihály által felajánlott kismalac. Ebéd után az Árvalányhaj Néptáncegyüttes műsorában gyönyörködhattunk, a karatésok bemutatóját élvezhettük és a kutyás bemutatón szórakozhattunk. Az Elszármazottak Baráti Társasága által elindított hagyomány, a régi iskolának emlékhely állítása és a régi tanárookra em-

Yakuzák SE jászboldogházi dojoja a Polifoam Kft. jótékonyágának köszönhetően tatamit kapott

lékezés, az idén is folytatódott az alsóboldogházi iskolára és az ott tanítóakra emlékezve. Régi diákok és tanárok tisztelték meg az emléktábla avatását jelenlétükkel. Az este a mulatozása volt, hiszen Fazekas Rozika és Sülyi Károly néptánccsapatok látogattak el hozzánk, majd rophattak a táncot hajnalig.

A civil szervezetek és az önkormányzat összefogásával valósult meg tehát ez a rendezvény és méltó megünneplése volt az idei évfordulóknak.

Községünk az idén ünnepli önálló településsé alakulásnak 65. évfordulóját. A civil szervezetek üde színtartói már évek óta, némelyik már évtizedek óta a községünknek.

A **Sportegyesület** 1961-ben jegyeztette be magát hivatalosan, így az idén 50 éves a szervezet. A méltó ünnepségre elkészítették a történelmüket felölelő kiadványukat. Az egyesületnek jelenleg mintegy 80 igazolt játékos van, és jelenleg a megye II. osztályában játszanak. Számos szurkolót vonzanak ki hétvégenként a focipályára. Évek óta megrendezik a Sportbált, amely bevétele sokat segít az egyesület működésében. A szépen gondozott pálya mellett most már felújított öltözőben készülhetnek fel a csapatok a meccsre és az edzésekre, ugyanis az idén pályázaton elnyert támogatásból felújításra került a sportöltöző.

A **Polgárőr Egyesület** 1996-ban alakult meg széles körű társadalmi összefogás eredményeképpen. Működésének legfőbb célja a közbiztonság fokozott védelme, a gyermek-és ifjúságvédelem, továbbá a bűncselekmények megelőzése és a vagyonvédelem a lakosság érdekében. Munkájukat korszerű technikai felszerelés könnyíti, amelyek köré a tavaly felszerelt kamerarendszer is bővítette. Az egyesület tagjainak munkáját már többször elismerték: 2002-ben Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közbiztonsági díjat vehetett át az egyesület. Az elnök, Joó-Kovács Balázs 1998-ban az Év Polgárőre kitüntetést vehette át. Az egyesület az idén ünnepli 15. évfordulóját. Az egyesület már évek óta szervezi a szilveszteri bált, amely nagymértékben hozzájárul a működésük biztosításához, és kellemes szórakozást jelent a falu lakosai számára.

A **Boldogházi Gyermekekért Alapítvány** 1991-ben jött létre, így már 20 éve segíti és támogatja a boldogházi gyermekek tanulmányait. A szervezet szülői kezdeményezéssel és önkormányzati támogatással alakult meg elsősorban az idegen nyelv és a számítástechnika oktatás korszerű fejlesztését kitűzve célul. A két évente megrendezett alapítványi bálók bevételeiből, támogatásokból, sikeres pályázatokból és a személyi jövedelemadó 1%-ából sikerült forrást találni a tervek megvalósításához: a zenei fejlesztéshez, tanulmányi kirándulások iskolai rendezvények, műsorok színvonalas rendezéséhez, táborozáshoz, táncoktatáshoz, új bútorok, óvodai játékok vásárlásához, játszóudvarok létrehozásához a már említett célkitűzéseken kívül.

Egyre többször emlékeztek gyermekkorukra, régi szokásokra, ismerősökre. Ez az érzés hozott össze több boldogházi barátot, és alapították meg 10 évvel ezelőtt, 2001-ben Budaörsön a Jászboldogházáról Elszármazottak Baráti Társaságát, amely 5 éve, 2006 óta **BOLDOGBT Egyesület** néven működik. Jegyzett tagjainak a száma már száz fölött van. Próbálnak hasznosan tevékenykedni: segítettek a XII. Jász Világtalálkozó megszervezésében, gyűjtőmunkát végeztek az „Emlékek a boldogházi tanyavilágról” című könyv elkészítéséhez, támogatták a Tájház kialakítását, a Menyhárt terem felújításához nyújtottak anyagi segítséget, tanyasi iskolának emlékhely állítását tűzték ki célul. Minden év augusztus utolsó szombatján az Ezüstkor Nyugdíjas Egyesülettel tartanak nagyszabású összejövetelt, és köszöntik fel a kerek évfordulós tagokat.

2010-ben a **Nyugdíjas Klub** emlékezett meg az alakulásának 40 éves évfordulójáról. Ez évben is akadt azonban ünnepelni valójuk. 1981-ben pótszilveszterkor mutatkozott be ugyanis első alkalommal a nyugdíjas klub keretein belül megalakult zenekar, kellemes szórakozást biztosítva a tagság számára. Évekig jó hangulatot biztosítottak a nyugdíjas ren-

dezvényeken, sőt május elsején lovas kocsival körbe járva a falut, zenés ébresztővel kedveskedtek a lakosságnak. Ma már többnyire a nyugdíjas rendezvényekre, a tagok névnapjainak megünneplésére kerülnek elő a hangszerek és hallatszódik fel a muzsikaszó.

A **Faluvédő és Szépítő Egyesület** 1999-ben alakult meg, 2009-ben újjászerveződött és jelenleg 30 taggal működik. Az egyesület sokat tesz azért, hogy a községünk minél szebb legyen: parkosítanak, virágosítanak és igyekeznek rendezettebbé tenni a közterületeket. A lakosságot lakókörnyezetük rendben tartására, virágosítására és az utcafront szépítésére ösztönzik. Utcaszépség és szép udvar versenyt hirdettek már második alkalommal az idén is. Fontosnak érzik, nemcsak a parkok, hanem a hagyományok ápolását is, célul tűzték ki ugyanis, hogy egy képes albumot szeretnének összeállítani, amely megőrökítene a község régi képét és a hozzá fűződő történeteket, emlékeket.

Az **Önkéntes Tűzoltó Egyesület** 1949-ben alakult meg. A gazdák által az aratás időszakában megszervezett tűzfigyelő szolgálat adta az ötletet, hogy megalakítsák az önkéntes tűzoltóságot. Az 1950-es évektől egészen az 1970-es évek végéig a Jászság, sőt a megye sok versenyről elhozták a dobogós eredmények valamelyikét. Eljutottak országos versenyre is, ahol szintén szép eredményt értek el. Sajnos a rendszerváltozás és a vele együtt zajló változások hátrányosan befolyásolták az egyesület életét, az ezredforduló táján már a megszűnés árnyéka vetődött a működésükre. 2004-ben azonban újjászervezték az egyesületet, több fiatal lépett be, és újra beindult az élet. A technikai eszközeik téra egyre bővült, és a tavalyi évben pályázati forrásból felújításra került a Tűzoltó Sertár. A tűzoltásban résztvevő személyek és az egyesület parancsnoka is rendelkeznek a megfelelő képesítésekkel.

Az alábbi három civil szervezet nem vett részt a Civil Nap megszervezésében, ők ugyanis külön, minden évben megszervezik a nagyszabású rendezvényeiket, amelyek nagy eseménynek számítanak a kis falunk életében, ilyenkor felpezsdül az élet a községben.

A **Jászboldogházi Autósport Egyesület** hivatalosan 2008 évben jött létre. Számos alkalommal rendeztek már a községben autós versenyeket. Céljuk, hogy népszerűsítsék a rallyt.

A **Jászföld Hagyományőrző Egyesület** a magyar történelem, ebben kiemelten a jász hagyományok, művészetek, gasztronómia, mesterségek iránt érdeklődők önkéntes közössége, mely aktív feladatot vállal ezek feltárásában, megőrzésében, terjesztésében. Az idén is megszervezésre került a Hagyományőrző Napok elnevezésű színvonalas rendezvényük, amely számos látogatót és érdeklődőt csábított ki a helyszínéül szolgáló Bartal tanyára.

Az Országúti Keselyűk Motoros Klub 2002-ben alakult és 2011-ben megszűnt. Létrejött azonban egy új egyesület az idén **Jászboldogházi Motoros Klub Egyesület** néven, amely színvonalas háromnapos motoros találkozót szervezett meg a strandfürdő területén májusban.

A civil nap megszervezésében nem vett részt, és rendezvényt sem szervez, azonban mindenféleképpen említésre méltó a **Jászboldogháza Ifjúságáért Egyesület**, amely 2003-ban alakult. Tavaly sikeresen pályázott az egyesület tábori eszközök beszerzésére (sátrak, hálósákok, padok és asztalok).

A civil szervezetekről készített áttekintés megírása alatt az alábbi gondolat járt a fejében: Egy nagyváros is megirigyelne a településünkön működő civil szervezetek számát, sokszínűségét és a szervezetekben tevékenykedő önkéntesek lelkesedését. Méltán mondhatjuk, hogy büszkék lehetünk a létükre és a munkásságukra. Köszönjük!

dr. Fehérvári Mária

Portrék a civil szervezetekből

BOLDOGBT Egyesület

Bár évtizedek óta Budapesten élek, én boldogházinak tartom magam, mivel szüleim, családom itt élt és itt gyerekeskedtem. Szolnokon születtem (a Szülésznőképző Intézetben) 1932.VIII.24.-én. Hárman voltunk testvérek, Aranka nővérem 1945-ben 19 éves korában hunyt el. Lenke nővérem 1967-ig itt élt és dolgozott Boldogházán, azóta Budapesten él.

Keresztlevelem szerint nevem Ottó, Lajos, a Születési anyakönyvi kivonat szerint utónevem Lajos. Elemi iskolai bizonyítványomat Üveges

Ottó névre állították ki (sőt más régi hivatalos iratokban is ezen a néven szerepek), azonban később csak az anyakönyvi kivonatban szereplő nevem fogadták el hivatalosnak. Minthogy a családban én voltam a legfiatalabb otthon Öcsinek hívták és ez a név rajtam maradt, így (sőt később Öcsi bácsinak) ismertek akik bejártak hozzánk az üzleteinkbe.

Az elemi iskola 4 osztályát 1938-1942 között Boldogházán végeztem, első és második osztályban Vénusz Mária tanítónő, harmadik-negyedik osztályban Vitárius Endre igazgató úr tanított. Ebből az időszakból származó néhány emlékem:

1941-ben nagy árvíz volt Boldogházán. Az árvíz keresztelte a „györgyeri” utat (mai Rákóczi Ferenc utcát) az iskola előtt, így az iskolát nem lehetett megközelíteni a templom felől. Hamarosan kompot telepítettek ide, azzal jártunk iskolába.

Az árvíz miatt az iskola egyik sarka kidőlt. Minket – akkori kisdiakokat – azzal „vádoltak” az idősek, hogy bekentük szalonnával, zsírral, hogy rágiák ki a kutyák és ne kelljen iskolába járni. Azonban rövid ideig tartott az iskola szünet, mert átköltöztették a padokat a Kiszgazda Körbe (ami a mai Községháza helyén volt). Addig amíg az árvíz le nem vonult és helyre nem állították a kidőlt falazatot, ott folyt a tanítás. (Emlékezetem szerint a másik tanterem csak később épült, abba én már nem jártam.)

A négy osztály elvégzése után a jászberényi József Nádor Gimnáziumba jártam 1942-től. Az 1944-45-ös tanévet elkezdtem, de a front elvonulása után nem folytattam. Így a IV. osztályt 1947-ben végeztem - az iskola névváltozása következtében - a jászberényi LEHEL VEZÉR Gimnáziumban.

Nehéz, fáradtságos évek voltak ezek. Bejáró voltam (így hívták a naponta vidékről a városba járó diákokat). Volt olyan időszak, amikor naponta két pár vonat közlekedett. Reggel 6 óra körül indult a vonat Boldogházáról és este fél tíz körül értünk haza. Ha szerencsénk volt és délután jött Hatvan felől tehervonat, akkor annak fékállásán utaztunk haza. Ha nem volt ilyen kilátás és jó idő volt, többször haza mentünk gyalog. (3 óra alatt megtettük az utat.)

Ehhez az időszakhoz tartozik: a Boldogházáról származó Bazsó Vendel pappá szentelése utáni haza látogatása idején mindennap volt mise, de hétköznap ministránst nem lehetett találni. Nem tudtam még akkor ministrálni, de rábeszéltek, vállaljam el. Az ezt követő napokban a pap bácsi megtanított és attól kezdve sokat ministráltam, (még 1950 tájéka is, a húsvéti körmeneten). Továbbá: mivel a harangozó (Bazsó Miklós bácsi) a szomszédunk volt, többször elkértem a templom kulcsát és délben, este elmentem harangozni. Nagyon élveztem.

1947-től a Szolnoki Állami Közgazdasági Gimnáziumba, illetve Középiskolába jártam és itt érettségiztem 1951-ben. Ide is bejáró voltam, de ezidőben már több vonat volt és délután 4 óra körül haza lehetett érnem, több időt lehetett otthon tölteni.

Az érettségi után Szolnokon dolgoztam könyvelőként a Tatarozó és Építő Vállalatnál.

1952-ben felvételt nyertem az új alapítású és akkor Szolnokra

Üveges Lajos

költözött Közlekedési Műszaki Egyetemre. A forradalom Szolnokon ért, V. éves egyetemista voltam. 1957. tavaszán az egyetem (akkor már az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem közlekedésmérnöki karaként) felköltözött Budapestre és itt szereztem közlekedésmérnöki oklevelet. 1957. óta budapesti lakos vagyok.

A közlekedésmérnöki kar első évfolyamain első-sorban a vasút részére képeztek mérnököket (már III. éves korunkban MÁV létszámba kerülünk) és én Budapesten kaptam beosztást. Bp. Keleti pályaudvaron, majd a Budapesti MÁV

Igazgatóságban és később a MÁV Vezérigazgatóságban, 1984-től nyugdíjazásomig a Közlekedési Főfelügyeleten dolgoztam.

Már az egyetemi tanulmányaim során az akkor még új szakterületként jelentkező vasúti rakodásgépesítéssel foglalkoztam. Munkám során a vasúti rakodásoknál használatos különféle rakodó-berendezések (vasúti kocsibuktatók, ürítőhidak, egyedi rakodógépek, tartálykocsik lefejtő-, töltőberendezései, rakodó-daruk, stb) vasútbiztonsági előírásainak kidolgozása és országos hatáskörű hatósági engedélyezése, ellenőrzése volt a feladatom.

1971 –ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szereztem. Nyugdíjazásom óta - a Magyar Mérnöki Kamara engedélye alapján - a vasúti rakodás- gépesítés területén több évtizeden át szerzett tapasztalatomat szakértőként hasznosítom.

1962-ben nősültem. Fiam a SOTE gyógyszerész karán végzett, majd mikrobiológia kutatással foglalkozott. Később gyógyszer-gyárban helyezkedett el, ahol megfelelő beosztást ért el. Négy unokám van, két lány már révbe jutott, a fiúk még készülnek az életre.

Középkorolás koromban a nyarakat otthon töltöttem, segítettem az üzletben kiszolgálni, a kiszolgáláshoz szükséges feltételeket megteremteni (pincéből a szódát, bort, sört felhordani) és szívesen kertészkedtem. A házunk vasút felőli telekrészén volt a „kerthelyiség”, (olykor ide is történt kiszolgálás), egy ún. parkosított terület, tuja fákkal, buxus bokrokkal, rózsákkal, sőt, sörényekkel, vörössalak utakkal, ezeket igyekeztem rendben tartani.

Később csak látogatóba jártam haza, általában hetenként illetve ha valami rendezvény volt (pld. bankett, *ilyenkor eltörtött egy birka lába, hogy abból pörkölt készüljessen*) és segítettem a Nővéremnek kiszolgálni az „italmérésben”. A hosszú évek alatt volt alkalmam a mulatozó vendégektől sok szép magyar nótát megtanulni, de ezek szövegét ma már - gyakorlati lehetőség hiányában - csak hézagosan ismerem.

Míndez 1964-ig történt, amikor is eladtuk a házunkat és elköltöztünk Budapestre. Ettől kezdve részemről megszakadtak a kapcsolatok a faluval, csak olykor kaptam ismerősöktől, ismerősökről híreket. Örömmre szolgált az a hír, hogy megalakult a Jászboldogházáról Elszármazottak Baráti Társasága, a BOLDOGBT EGYESÜLET. A közreműködésükkel megrendezett néhány születésnapon így alkalmam volt találkozni néhány régi ismerőssel. Sajnos az én korosztályomból mind kevesebben vannak. A sok-sok távol töltött év miatt egyébként elemi iskolai osztálytársaim vagy bejáró diáktársaim közül mind kevesebbre emlékszem, pedig szívesen megosztanám akár diák-kori, akár későbbi emlékeimet.

A közelmúltban megismertem Jászboldogháza község idős-kos lapját. A **Boldogházi Hírek** részletes tájékoztatást ad a falu életéről, gratulálok az újság szerkesztőinek és kívánok a községben lakóknak eredményes kitartó munkát, ehhez erőt, egészséget.

Üveges Lajos (Ottó, Öcsi)

„Az emlékezéshez nem emlék, hanem szeretet kell, s akit szeretünk, azt nem feledjük el.”

Shakespeare

Petri Andrásné Buczkó Erzsébet tanítónő emlékei

Köszönöm, hogy meghívtak az alsóboldogházi iskola helyét jelölő emlékkő felavatására.

Én, mint egykor itt tanító pedagógus, soha nem gondoltam volna, hogy még ellátogatok ide egyszer. Siralmas látvány, sehol semmi, csak egy kereszt jelzi az iskola helyét. De a kereszt frissen fel van újítva, és mellette áll a szép emlékkő, melyen szerepelnek az

itt tanító nevelők, így én is, mint Buczkó Erzsébet. Nagyon megható érzés volt újra olvasni az egykori kollégák nevét. Szép gesztus ez egy ilyen kis falu közössége részéről. Köszönjük!

1951-ben végeztem a Jászberényi Tanítóképzőben éppen most hatvan éve. Így az idén gyémánt diplomát is kaptunk. Az akkori tanítóhiány miatt sok gyermek várta a frissen kikerülő pedagógusokat.

Pedagógus családból származom, az édesapám és a nagyapám is tanító volt. Akkor még e pályát hivatásból választottuk. Vállaltuk a nehézségeket is. Így kerültünk, mint kezdő fiatalok a tanyasi iskolához.

1951-52-ben a Csikos tanyához, majd 1952-54-ig az alsóboldogházi iskolához osztottak be. Nehéz évek voltak. Minden nap vonattal jártunk ki, hajnali 4-kor keltünk, 5-kor indult a vonat. Megérkezvén Tápiómajor megállóhoz, megmelegedtünk Kovács bácsi őrházában, majd Horti Irénnéval nekivágtunk a pusztaságnak. Fél órai gyaloglás után értünk az iskolához, ahol be is kellett gyújtani, hogy meleg legyen, sokszor a kályhát is mi kormoltuk ki. Harminc-negyven alsó és felső tagozatos gyerek járt az iskolába a környező tanyavilágból. Ha nem volt déli vonat, akkor az este 6 órával jöttünk haza. Majd másnap ismét hajnalban indultunk. Fiatalok voltunk, 20-21 éves lányok. A tanítói lakás lakhatatlan volt, de nem is mertünk volna kint aludni. A lányom, aki szintén pedagógus lett, szörnyülködve látta az iskola helyét. Hogy bírtad ezt, anyu? Kérdezte.

Majd két év után Jászkóhalmára kerültem, aztán Jászberénybe a Székely Mihály Zenei Általános Iskolába, ahol 32 évig tanítottam. Sok kis gyermek kezét megfogtam, hogy írni tanítsam. A városban lépten-nyomon rám köszönnek az emberek: Hogy van Tanító néni? 40 évig tanítottam. A férjem három éve halt meg, gazdasági igazgató volt a jászberényi kórházban. A lányom Budapesten él a családjával, gimnáziumi tanárként dolgozik.

Még egyszer köszönjük a szép megemlékezést az itt tanító pedagógusok nevében is. Jó lenne, ha a most kezdő tanítók is látnák, milyen körülmények között kezdték a tanítást a régi öregek.

Üdvözlettel: Petri Andrásné Buczkó Erzsébet

Bemutakozó

Községünk körzeti megbízottja

Chrappan Ákosnak hívnak, 36 éves vagyok, Orosházán születtem. Jelenleg Jászboldogházán lakom.

1997-ben végeztem a miskolci Rendőrszakközépiskolát. Az iskola elvégzése után az Orosházi Rendőrkapitányság állományában kezdtem meg rendőri munkámat járőrként, ahol később járőrvezetői beosztásba kerültem. Ezután a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányságon dolgoztam rövid ideig járőrvezetőként, majd a Szegedi Rendőrkapitányság bűnügyi technikai osztályára kerültem nyomozó beosztásba.

Ezt követően kértem áthelyezésemet a Jászberényi Rendőrkapitányság állományába Jászboldogháza község körzeti megbízotti beosztásának betöltésére, mivel érdekesnek és sokrétűnek találok e munkakört, továbbá tetszik az, hogy e beosztásban több lehetőség nyílik a lakossággal való kapcsolattartásra. Munkámmal igyekszem biztosítani azt, hogy Jászboldogházán javuljon a közbiztonság helyzete.

Megy a Zsuzsi vonat.....

2011. május 12-én szép napsütéses reggelen a vasútállomáson gyülekeztünk a sok kis hátizsákos, baseballsapkás óvodással. Miután felszálltunk a vonatra, vidáman integettünk az ablakból, majd előkerültek a hátizsákokból a ropogtatni és innivalók.

A jászberényi vasútállomáson várt bennünket az autóbusz, ami kivitt minket a Tűzoltóságra. Nagy szeretettel fogadtak bennünket, annál is inkább, mert egyik kis óvodásunk apukája ott dolgozik. Megtízóraiztunk a szépen kialakított parkban, majd megnéztük, hová érkeznek be a segélyhívások. Matók apuka megmutatta nekünk, mennyi minden felszerelés rejtőzik a nagy piros autóban. A tartalmas magyarázat után bemutatták nekünk, hogy riasztás esetén hogyan csúsznak le és öltöznek be a védő ruházatba pillanatok alatt a tűzoltó bácsik. A legnagyobb élményt mégis az jelentette a kicsiknek, amikor ők maguk is kipróbálhatták milyen érzés „tűzoltónak lenni” igaz csak az udvaron körbe-körbe utazva a szírenázó autóban.

Bátorságukról is meggyőződhetünk, amikor a létrás autó kosarában állva a magasból gyönyörködtek Jászberény panorámájában. Néhány kisfiú azonnal kijelentette, hogy ő tűzoltó szeretne lenni! Köszönjük szépen Matók Gábornak a kalauzólást és a jászberényi Tűzoltóság Parancsnokának, Fózer Tibornak a lehetőséget, hogy ennek az élménynek a részesei lehettünk!

Ezzel még nem ért véget a napunk, hiszen az autóbusz tovább vitt bennünket az Állatkertbe. 11 órára értünk oda, és tanúi lehettünk a szurikáták látványtetésének. Ők nagyon kedves, mókás állatkák, akiknél a kolóniában munkamegosztás uralkodik. Amíg az állatok többsége táplálkozik vagy pihen, néhányan két lábra állva örködnék, és vészjelekkel figyelmeztetik a csoport többi tagját, amikor veszély közeledik. Rendkívüli módon kíváncsi, érdeklődő állatok, és órákig el lehetne nézni őket. Ezután részesei lehettünk még a tarajos süllő, a medvék, a gibbonok és a karmos majmok etetésének. A látványtetést végző hölgy kérdéseire lelkesen és többnyire helyesen válaszoltak ovisaink, amire nagyon büszkék voltunk!

Közben a játszótér melletti asztaloknál elfogyasztottuk a konyhás néni által csomagolt ebédet, és a délutáni alvás helyett egy jót játszottunk a játszótéren., majd a várva várt fagyizás után tovább nézelődtünk a szépen felújított állatkert zegzugos részein.

Óriási élmény mindig a kisállat simogató. Sajnos az előző esők miatt tócsák álltak, de gyermekeink megígérték, hogy kikerülnek a vizet, nem potyognak bele a sárba. Így is történt, és a kiskecskék nem úszták meg az aznapi simogatást, és vidáman ugrabugráltak az ovisok előtt. A mellettük levő lámák kíváncsian nyújtogatták nyakukat felénk, és volt nagy visítózás, amikor az egyikük majdnem megcsókolta a gyerekeket. Pici lámát még én sem láttam. Nagyon édes volt a kis pihe-puha barna bundácskájában fehér foltos buksijával.

Szépek és érdekesek voltak a vízi madarak, közöttük pl. a pelikán, aki közelről mutatta meg nekünk óriási csőrét. A pingvinek újdonságnak számítanak az állatkertben. Sajnos mindkét látványtetésről lemaradtunk, mert korábban és később volt, mint mi, de így is sokat időztünk a szépen kialakított akváriumuknál. Nagyon látványosak!

Kicsit én is meglepődtem, amikor a madaraknak elkerített részre belépve előttünk állt egy szinte „embermagaságú” koronás daru, és kérdéses volt, hogy ki lesz az engedékenyebb. Mi vagy ő? Végül nagy kegyesen utat engedett nekünk, hogy a többi madarat is megcsodálhassuk, de előtte még

meglebegtette óriási szárnyait. A kis vidrák vidáman hemperegtek a vízparton. Egyikük mancsában forgatott egy kis kavicsot, ami nagyon mókás látvány volt! A kis majmokról nem is beszélve, akik minduntalan produkáltak magukat nekünk. Az üvegfalon keresztül még ránk is vicsorogtak, ami nagyon tetszett a gyerekeknek! A csíkos farkú makiknál (kattáknál) vágják a fűvet. Megszépen, összefújva egy fa tövéből nézték a hangos szörnyeteget, a fűkaszt., ami háborgatta nyugalmukat!. Az oroszlánok sajnos sziesztáztak, és csak messziről láttuk őket..

A meleg ellenére még szívesen nézelődtünk volna, de sajnos mennünk kellett, az autóbusz várt bennünket, és kivitt az állomásra. Kicsi késéssel ugyan, de megérkezett a vonatunk, és ovisaink örömmel nyújtották át

regisztrációs jegyüket a kalauz bácsinak kezelésre. A 16 órás vonattal érkezünk haza, kicsit fáradtan, kimelegdedve, de élményekkel teli.

Csodálatos nap volt! Megérte a fáradságot!

Sósné Baráth Erika
óvónő

Köszönjük szépen!

Az óvoda kertje újabb mászókával bővült. Az eredményes hulladékgyűjtés következménye lett ez a szép színes többfunkciós udvari játék, melynek felállítására és az esési felület megnagyobbítására 2011. május 14-én került sor.

Ezen a szombati napon többnyire az apukák segítségét kértük, akik szép számmal meg is jelentek. Ástak, lapátoltak, betont keverték, taligát toltak, volt, aki fűvet vágott vagy homokot ásott. Az anyukák és óvó nénik, dajka nénik sem tétlenkedtek, mászókákat festettek, virágot ültettek.

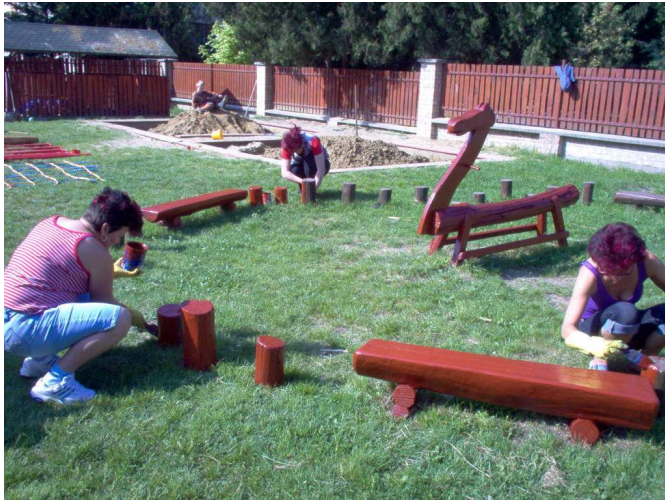
Szeretnénk megköszönni minden Kedves Szülőnek az önzet-

len segítséget, melyre pihenő idejüket áldozták, valamint a sok-sok felajánlást! Mindezekkel hozzájárultak programjaink színvonalasabb lebonyolításához és udvarunk esztétikus kialakításához!

Nagyon köszönjük az SZMK aktív szervező munkáját és tevékeny részvételét óvodánk életében! Köszönjük Munkáltónk és Fenntartónk támogatását!

A nyárra mindenkinek nagyon jó pihenést és tartalmas kikapcsolódást kívánok!

*Az óvoda dolgozóinak nevében : Sósné Baráth Erika
óvónő*

Utolsó hét az óvodában

Évek óta hagyomány a Mesevárbán, hogy az utolsó hetet vidámsággal és különleges programokkal zárjuk. Nem volt ez másképp most sem. Az óvó nénik és a szülői munkaközösség tagjai szervezték a programokat.

Hagyománnyá vált a kenyérsütés, melynek az eredménye az utolsó morzsáig elfogyott. Ízelítőt kaptak a hagyományos és reform ízekből. Ismerkedhettek és rácsodálkozhattak különleges zöldségekre és gyümölcsökre. Tágra nyílt szemmel nézték az ismeretlent: licsit, mangót, gránátalmát.

De a legjobban várt esemény mégiscsak a gyermeknap volt. Ezúttal az idő is kegyes volt, napsütés várta az anyukákat és apukákat, akik az udvar díszítésén serénykedtek. Mire a gyerekek végeztek a tízóráival, az udvar is szívárvány színben pompázott. Az anyukák és nagymamák ezúttal is finomabbnál finomabb süteményekkel kényeztették el a népes vendégsereget, időt és munkát nem sajnálva.

De a színes programokban sem volt hiány. Az arcfestő pillanatok alatt varázsolt mosolygó lepkéket, kutyusokat, cicákat. Ügyes kezű gyerekek drótból és színes anyagokból lepkéket varázsoltak, de festhettek gipszből készített figurákat, vagy főzött gyurmából alakíthattak fantáziájuk szerint, hajtogathattak, ragaszthattak, rajzolhattak és színezhettek.

Igazi meglepetés volt sokak számára a kisvonat, amely csilingelve szállította apró utasait. Szerencsét és ügyességet ki lehetett próbálni a gólyalábon, a horgászattal és a mini hullámvasúttal.

Na és persze a bicikliverseny, amelyre napokkal előre ké-

szülnek a gyerekek, melynek jutalma egy érem és csoki volt minden résztvevőnek.

A felnőtteket izgalomba hozta a családi vetélkedő, ahol önfeledten kacagva teljesítették a feladatokat szülők és gyerekek egymást segítve, de aki csak nézte, annak se maradt a szeme szárazon a sok nevetéstől. A jutalom minden családnak strandbelépő és egy tábla csoki volt.

Faragóné Rózsika egész nap fáradhatatlanul mérte a vérnyomást és vércukrot hasznos tanáccsal ellátva a hozzá fordulókat. Köszönjük munkáját.

A sok izgalomtól elfáradva pihenhettek egy kicsit a lovaskocsitúrán a gyerekek és a szülők, és hűtőképpen egy jégkrémet is kaptak.

Köszönjük szépen Besenyi Gyula bácsinak és Krasnyánszki Imre bácsinak, hogy ismét rendelkezésünkre álltak. Jó volt ezen a napon a Mesevár óvodához tartozni. Megmutattuk, hogy odafigyeléssel, segítőkészséggel hogyan tudunk ünnepet varázsolni a kicsik számára. Köszönjük szépen a szülők munkáját, hozzájárulását a nyálankságokhoz és az anyagi segítséget. Köszönjük az önkormányzat által felajánlott strand belépőket. Köszönjük az óvó nénik és dajka nénik segítő közreműködését, mert ez a szép hét csak így közösen valósulhatott meg. A nyárra mindenkinek jó pihenést és gondtalan napokat kívánok.

*Dékányné Bozóki Zsuzsanna
SZMK elnök*

Ballagás

A VUK csoportból 11 gyermek ballagott, mivel ősszel iskolások lesznek.

Hagyomány óvodánkban, hogy előző nap házi ballagást tartunk, ami azt jelenti, hogy énekszóval körbe járnak az intézmény helyiségeit, elbúcsúznak a kis- és középsős pajtásoktól az óvoda nevelőitől. A MACI csoportosak átadják nekünk a tarisznyát és az ajándékot.

A tarisznya tartalmazza:

a névsort, hogy soha ne felejtjük el egymást
a fényképet, hogy mindig emlékezzünk egymásra
a „hamuban sült pogácsa”, mint a népmesékben mindig a legszükségesebb pillanatokban segít minket
egy kis üvegben a gyerekek hazavihettek jelképesen az óvoda levegőjéből egy leheletnyit, ha hiányzik a óvoda ide bármikor betérhetnek, visszajöhetnek látogatóba

A háziballagás napján a MACI csoportból a konyha felé irányítottuk lépteinket, ahol a konyhás néniktől is búcsút vettek. Általában csokival és pár könnyecseppel búcsúznak tőlük a szakács nénik.

A csoportszobába visszatérve már az SZMK anyukái megterített asztallal vártak minket.

Az óvodásaink kedvéért süteményt sütöttek, és üdítőt kínáltak nekünk.

A kocsikázás most elmaradt, mert sok volt a beteg gyermek, a háziballagás után már indultak is haza. A ballagást megelőző hét nagyon izgalmas volt, mert főpróba lehetőségünk szinte alig volt a betegségek miatt. A 11 főből 4 gyermek volt jelen az óvodában.

A próbákon előfordult, hogy az érzékenyebb kispajtások mélyen beleélték magukat a dal, vers szövegének tartalmába, és gyakran meghatódtak, pityeregtek. Sokszor meg kellett állni a próba közben, mert hol az egyik, hol a másik gyermeket kellett vigasztalni, pátýolgatni.

Május 28-án szombaton tartottuk a vendégeknek, családoknak szólóműsoros évváró ballagásunkat. Csodálatosan feldíszítették a kisebb csoportos gyermekek szülei az ebéd-lőt, köszönet érte. Remek műsorral kedveskedtünk a meghívott vendégeknek. A műsorunkra vonatkozólag sok pozitív visszajelzést és dicséretet kaptunk, szakmabeli és nem szakmabeliektől egyaránt. Köszönjük. Úgy gondolom, az óvodásoktól elbúcsúzni is egy olyan mérföldkő a gyermek életében, mint az általános-, vagy középiskolától való búcsúzás. Ez egy folyamat része a gyermek életében. Ha az általános- és középiskolában igényes, színvonalas körülmények között zajlik le a ballagás, nem lehet ez másképpen az óvodában sem. Nem jelenthet problémát, ha már óvodában is megadjuk nekik a lehetőséget a színvonalas külsőségekhez, a műsorhoz és a tartalomhoz egyaránt. A kisgyermek többségénél nagy a szereplési vágy. Az iskolába induló gyermekeknél nem jelent gondot 1-2 új vers, 3-4 új dal elsajátítása. Óvodásaink bátran, merészen állnak ki, szívesen szerepelnek, eszükbe sem jut, nem is tudják mi az a lámpaláz, vagy gátlás. Természetesen az ellenkezőjére is volt már példa. Soha nem erőltetjük a szereplést, azt mindig önként vállalják. Kevés példa volt még rá, hogy egy óvodás ne vállalta volna a műsorban való részvételt. De azt is megértjük és elfogadjuk. Buzdítjuk, bátorítjuk őket, mindig a pozitívumot emeljük ki és dicséreljük. Ezáltal erősödik bennük a csapatszellem és az összetartozás érzése. Remek kis osztályt fognak alkotni szeptember elsejétől.

Kívánom óvodásainknak, érezzék jól magukat az iskolában. A szülőknek, nevelőknek sok türelmet, kitartást, jó egészséget kívánok, és egy percre sem feledkezzenek meg arról, hogy habár már rég volt talán, hogy ők is voltak egykor gyerekek.

Jó tanulást VUK csoport!

Sziasztok! Ildi óvó néni

*Dr. Kissné Fazekas Ildikó
Csoportvezető óvónő*

LÁTOGATÓBAN A MACI CSOPORT

A tanév vége előtti héten látogatott el Szűcs Laurához és testvéréhez, Vilmoshoz a Maci csoport. Lara és Vili nagy izgalommal várták a nagylány csoporttársait. Már napokkal az óvodások érkezése előtt előkészítették az összes kerti játékot, és tervezgették, mit fognak játszani a gyerekekkel. Mivel Lara nagyon ragaszkodik óvó nénijeihez, őket is legálább olyan lelkesedéssel várta, mint a többieket.

Végre elérkezett a várva várt szerdai nap, és megérkeztek az óvodások. Először számocát csemegézt a csoport, majd

Lara apukája elővezette Lizit, a pónilovat. Minden kisgyerek bátran odasereglett a paci köré, hiszen az állat igen kistermetű, még a legkisebb óvoda is nagyobb nála. Miután mindenki megsimogatta a békés jószágot, kezdődhetett a játék az udvaron. Minden játéknak került gazdája. Jó érzés volt látni, ahogy a sok kis óvoda betöltötte az udvart, és lelkesen homokoznak, motoroznak, traktoroznak, hintáznak, csúszdázanak, fűvet nyírnak, szép rajzokat készítenek krétával, és benépesítik a sátrat.

Lara és Vili kutyusa, Bukfenc is sokaknak elnyerte tetszését.

Az egészség hete keretében rozsos, magvas pogácsát is készíthettek a gyerekek. Az előkészített tésztát ügyesen kinyújtották, kis korongokat formáltak belőle, különböző magvakkal pedig szépen kidíszítették. Miután megkenték a tetejét, betették a sütőbe. Ezek után nem maradt más hátra, mint megkóstolni a finom pogácsákat és egy kis süteményt. Hamar elrepült az idő, a finom falatok után már sorakoztak is a gyerekek.

Ha ősszel újra ellátogattok hozzánk, Lizi kiscsikóját is megismerhetitek, akinek érkezését nyár végére várjuk. A nagy sikerre való tekintettel ígérjük, legközelebb is részt vehettek valamilyen finomság elkészítésében.

Szűcsné Kövér Szilvia

A 2010/11-es tanévet 180 tanulóval zártuk.

Tanév végi eredményeink:

osztály	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	összesen
Hiányzás nap/fő	11,74	11,7	10,6	12,78	10,3	10	8,7	14,31	11,2
Magatartási átlag	4,8	4,72	4,76	4,5	4,5	4,08	4,39	4,4	4,5
Szorgalom átlag	4,7	4,55	4,19	4,47	4,1	3,6	3,86	3,55	4,1
Kitűnők	10	5	7	5	5	1	4	1	38
Jelesek	7	5	2	2	2	3	1	-	22

8. osztályos tanulóink szeptembertől új iskolában kezdik meg tanulmányaikat.

Gimnáziumban 5 tanuló,
szakközépiskolában 8 tanuló,
szakmunkásképző iskolában 7 tanuló tanul tovább.

Az ÉV TANULÓJA címet tanulmányi eredménye és versenyeredményei alapján **Pomaházi Gábor** 7. osztályos tanuló nyerte el.

Tanév végi programjaink képekben

A Szülői Munkaközösség szervezésében pedagógusnap az iskolában

Gyermeknap kutyás bemutató

Betűvadászok az akadályversenyen

Bolondballagás

8. osztályosok ballagási ünnepsége

OSZTÁLYKIRÁNDULÁSOK

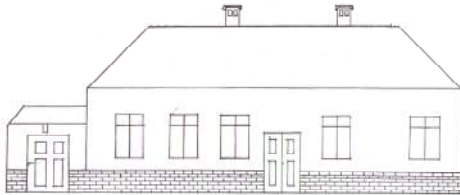
„.....Ideje hát, hogy felébredj,
és állítsd alsó iskolákat!”
Apáczai Csere János

A RÓMAI KATOLIKUS NÉPISKOLA ALSÓBOLDOGHÁZÁN (részletek a Jászsági Évkönyv 2005 című könyvből)

Községünkben, Jászboldogházán az első iskola létesítését 1872-ben szorgalmazta Szász Károly kerületi tanfelügyelő. A megvalósítására 23 évet kellett várni. Az iskola a szolnoki út és a Csíkosban (Kutyinába) vezető út elágazásánál volt, 30-35 perc járásnyira Tápiómajor, 40-45 percre Boldogháza megállótól a Magócs-Kohári-Ágoston dűlőben. A házszám: Tápió 45. Az iskolák épületeinek helyszínrajzát 1948-ban Rózsa Sándor igazgató készítette.

A Jászboldogháza - alsóboldogházai állami (volt rk.) népiskola főépületének homlokrajza:

A Bartal Márton által adományozott telken épített iskolának téglalapja volt. Erre húzták a vályogfalat, „de mert rossz földből vert vályogból készült 1897-ben már alapos javításra szorult, s csak 1899-ben lehetett betölteni a tanítói állást.² Az iskola

tetőzete először nádból készült, ezért hívták nádfedeles iskolának. Az iskolát Csollák Imre tanító idején (1938) átépítették. Egy irattári levél 1908-ból erről tájékoztat. „Jézus születése után 1908-ik esztendőben Imaházat épít az Alsóboldogházi társaság... Az alapítók ezek: Nagy Ernő a tanító, neje Turi Mária szülésző

Nagy Ernő (Ernesz bácsi) tanító úr egyben kántor is volt és ellátta a harangozást is, „és amikor nem volt mise, a kápolnába jövő híveknek a kántortanító olvasott föl.”⁵

Az 1913-as és 1929-es egyházmegyei sematizmus Pászthy Terézt jelöli tanítónak, a gyerekek száma 70-100 közötti.

Az 1933-as Schematizmus már Csollák Imre tanítót említi, aki 1944-ig tanít a katolikus iskolában. Szigoráról a volt tanítványok nagyon sokat meséltek, de mindig megjegyzték igazságszeretetét. Az 1943-44-es tanévben szénstűnet miatt osztályozás nem volt, a tanulók osztályozó vizsgát tehettek a 114/2-1944. engedély alapján.

A front 1944-ben éri el az alsóboldogházai iskolát. A szemtanúk a következőképpen látták:

„Az alsóboldogházi iskolánál a Muhari Ferenc tanyájánál német tűzérési megfigyelő rádióleadó működött, még november 11-én délben is, és azt remélték, megállíthatják az orosz előrenyomulást.

Mivel a 2. ukrán front hetedik gárdahadosztálya igen jelentős létszámmal és több irányból érkezett, ezért a németek komolyabb ellenállás nélkül visszavonultak.”⁶

A háború során a katonák beszállásolása miatt súlyos károk keletkeztek az iskola épületében. A kár mértéke 10 306 forint. A kár helyreállításához segélyért folyamodtak a minisztériumhoz. Nemcsak anyagi kár érte az iskolát, de olyan felbecsülhetetlen értékek is elpusztultak a háborút megelőző időkből, mint a haladási naplók, anyakönyvek. Ezért erről az időszakról pontos statisztikai adatok nem állnak rendelkezésünkre.

Községünk 1946. július 1-jén elszakad Jászberénytől és a Boldogháza, Csíkos, Tápió tanyarészek önálló községgé egyesültek. Már az első ülések egyikén, a 49/1946. számú előterjesztés, az alsóboldogházi iskolával foglalkozik. „..... A Boldoghá-

zai római katolikus iskola dologi kiadásainak vállalását kéri.”⁸ A községi főjegyző Jeskó János jelenti, hogy „ennek az iskolának dologi kiadásait a leválás előtt Jászberény város viselte, a község 95 %-ban római katolikus vallású, az állami iskolák dologi kiadásait is a község viseli, ezért javasolja, hogy a kérdéses iskola dologi kiadásainak viselését 1946. július 1-jei hatállyal Boldogháza község vállalja át.”⁸ A képviselőtestület egyhangúlag elfogadja az előterjesztést.

Az iskola életében fontos volt a második tanító beállítása. Ezzel a kéressel a 35/1946-os beadvány foglalkozik, melyben „Márton Domonkos tanító kéri az alsóboldogházai római katolikus iskolába a második tanítói állás betöltését.” A második tanító 1948 szeptemberében állt munkába – alsó tagozaton – Márton Éva személyében. Kinevezését – mivel még felekezeti iskola volt, az iskolaszék terjesztette elő, melynek elnöke Pintér Pál plébános volt, és a vármegyei Közigazgatási Bizottság hagyta jóvá.

Az 1948-as időszak megzavarja Jászboldogháza – különösen a katolikus iskola nyugalma. A 22. képviselői ülés jegyzőkönyvéből idézem Jeskó János főjegyzőt.

„... a felekezeti iskolák államosítása azért vált időszerűvé, mert a demokrácia azt a feladatot tűzte ki céljául, hogy a föld és a gyár után végre az iskolákat is a nép vegye a kezébe.”

Kéri: „a képviselőtestület megértő és a kor szellemének a demokratikus fejlődés viszonyainak megfelelő, lehetőleg egyhangú határozathozatalra.”⁹

A képviselőtestület nem tud dönteni. Indokuk között szerepelt, hogy nincsenek kellően felvilágosítva az adott témában. Egyedül Sass Pál képviselő fogalmazott tisztán „a néptől kapták a megbízást, és most a néppel állítják őket szembe.”⁹

Az államosítás kérdését tehát elnapolták községünkben, de nem országosan. Már vitára sem kellett bocsátani, hiszen az 1948. XXXIII. Tc. az iskolákat államosította. Az alsóboldogházai katolikus iskolában az erről szóló jegyzőkönyvet 1950. május 27-én vették fel, a miniszteri határozat pedig 1950. július 18-án érkezett meg.

Az alsóboldogházai iskola történetében a következő meghatározó dátum a jászkeséri tanyai kollégium megnyitása volt az 1961/62. tanévben. A tanyai kollégium megnyitásának gondolata az iskolák körzetesítési folyamatával egyidőben született.

A szakoktatás hiányával magyarázott körzetesítés, a termelőszövetkezet tanya felszámolási akciója, az iskola létszámának – a párthatározatnak megfelelően – a csökkenéséhez vezetett. A tanulói létszám 40-ről 29-re, majd 19-re csökkent.

A végső felszámolást az 1963-as árvíz után kialakult helyzet tette lehetővé. Így ír levelében erről az alsóboldogházai iskola egyik utolsó tanítója Szabó Sándor: „1963. március 7-én 23 órakor a Zagyva és a Tápió a hirtelen jött olvadás miatt kilépett a medréből (két helyen fölrobbantották a gátat) és elöntötte az Újszász felé eső területek jó részét a tanyákkal együtt. A víz az iskolát is megközelítette. Az iskola küszöbéig jött fel a víz. A veszélyeztetett tanyákból kiköltöztették a családokat. Csak tuta-jon tudtunk közlekedni. A község területének kétharmad része 6000 kh és 520 lakott tanya víz alá került.”

Szeptemberben Pintér István tanító még 13 gyerekkel az alsóban elkezdte a tanítást, de mindenki tudta ez az iskola utolsó tanéve. A terület az Aranykalász Termelőszövetkezeté lett. Az iskolát lebontották, falát töltésként használták fel a dűlőúton. Az egykori iskola helyét az 1905-ban emelt kökereszt, és a **2011. június 4-én felavatott emlékhely** jelzi az alsóboldogházai hártárban.

„Ballag már a vén diák...”

Május végén sokszor hallok ezt dalt az iskolában, amikor a nyolcadik osztályosok ballagásra készülődnek. A ballagó diákok számára a sok-sok itt szerzett emlék mellett mégis valami új kezdetét, az ismeretlen utáni vágyódást jelenti ez a dal.

Mást jelent a Ballag már a vén diák sorait hallani 50-60 évvel ezelőtt végzett „öregdiákoktól”. Mást jelent a könnycsepp a szemükben, egy-egy mosoly az arcukon. Talán a tanyai diákelet nehéz, mégis sok gyönyörű emléket rejtegető éveit, talán a felnőtt kor küzdelmei jelennek meg ilyenkor.

Az alsóbaldogházi iskola helyén felállított emléktábla avatásán sok –rövidebb-hosszabb ideig itt tanuló– „öregdiák” vett részt. Boldogházinak, távolról hazalátogatók együtt emlékeztek az itt töltött évekre, a boldog, örömteli pillanatokra, a nehéz, sokszor embert próbáló évekre.

A felavatott tábla mellett tanítójukat körbe állva énekelték a Ballag már a vén diák sorait, mi vendégek pedig meghatódva figyeltük múltba révedő tekintetüket, és tudtuk, hogy gondolataik valahol messze a gyermekkorban járnak...

Volt diákok emlékei az alsóbaldogházi iskolás évekről

Nagy Albert

Az általános iskolai tanulmányaimat 1947-ben kezdtem az alsóbaldogházi (nádtetes) iskolában. Az iskola a római katolikus egyház felügyelete alá tartozott. A tanulók oktatását Márton Domonkos kántortanító végezte. Az iskola igazgatója pedig Pintér Pál plébános volt. Az iskolában az egy szem tanítóra 8 osztály kb. 70-80 gyerek jutott. Délelőtt 8-12 óráig az alsósok (1-4. osztály), délután 1-5 óráig pedig az 5-8. osztály foglalta el a tantermet. A tanítás előtt minden nap hangosan állva mondtuk el a Mi Atyánk Isten imát, s utána a tanító úr körbe ment, s mindenkinek megnézte a házi feladatát. Ezután kezdődött a tanítás. A 4 osztályból 3 osztály csendes foglalkozást végzett. Ilyen volt az írás, olvasás, számolási feladatok, amit a tanulók csendben végeztek. Egy osztálynak pedig hangos foglalkozás volt. Ekkor feleltünk a táblánál, olvastunk hangosan, s a tanító úr ismertette az új anyagot. A következő órában másik osztálynak volt hangos foglalkozása. A többiek pedig csendben végezték a kiadott feladatokat, melyet a tanító úr ellenőrzött. Így egy osztálynak egy nap egy hangos órája volt. Szünet 10 órakor volt, amikor az osztálytermet el kellett hagyni, és akkor fogyasztottuk el az otthonról hozott tízórait (már akinek volt). Mikor eljött a 12 óra, imádsággal fejeztük be a napot. Közös hangosan elmondtuk az Úr angyalát. Hazamenetel előtt a tanító úr párosával sorba állított bennünket, és csoportosan az egyfelé lakókat útnak indította. Ő pedig, míg a látáskörzetében voltunk, figyelte, hogy fegyelmetten megyünk-e hazafelé. Ha útközben szét széledtünk, veszekedtünk, vagy a lányokat „bántottuk” a tanító úr kerékpárra pattant, utánunk jött, a rendetlenkedőket felpofozta, mondván „fiam nem így beszéltük meg a hazamenetel”. A feladat végeztével visszakeresztet az iskolához. (A szüleink véletlenül sem tettek panaszt az ilyen nevelési módszer ellen).

Első osztályos voltam, és jött a tél. A tanteremben egy vaskályha volt. Tüzelő az iskolának nem nagyon lehetett, mert a tanító úr megkért, és írt egy cetlit a szülőknél, hogy küldjenek a gyerektől tűzrevalót. Reggelként, amikor mentünk iskolába, vittük magunkkal kis csomókba összekötve gallyat, fát, morzsolt kukorica csutkát stb. Ezzel járultunk hozzá, hogy ne hideg tanteremben kelljen lenni. Amikor még hidegebb lett, akkor a tanító úr a tanítói lakás nagyszobájába (a tanterem és a tanítói lakás egy épületben volt, de a bejárat külön-külön) átpakoltatta a padok egy részét (amennyi befért), és ott egymás hegyén- hátán összeszorítva folyt a tanítás. Egy padban 4 fő helyett 6-7 gyerek volt összeszorítva. Én nagyon emlékszem (kis törékeny 6 és fél éves gyerek voltam), egy másodikos 14 éves jól megtermett leány mellé lettem ültetve, mert így fértünk el. Ez nagyon kellemetlen volt számomra.

Már hetedikes voltam, a tanító nénim Horti Irén volt. Akik ismerték, tudják, hogy kis, törékeny nő volt, de roppant szigorú. Valami rendetlenkedés folytán kaptam tőle vagy két nyaklevest, meg egy kiadós szidást. Pár nap múlva kirándulást kellett szervezni, de a létszám nem akart összejönni, és így felkereste a tanyákon a szülőket a kirándulás érdekében. Hozzánk estefelé ért, és apámmal találkozott. Én annyira féltem, hogy elmondja apámnak az esetet, mert akkor apám még jobban felpofozott volna, mondván „mikor lesz már belőled ember, nem tudsz te viselkedni, a kisasszonynak kell rendre utasítani” (kisasszony = tanítónéni). De szerencsére nem említette fel a múltat és ezt a fegyelmet megúsztam.

Besenyi Istvánné Baráth Mária

Amikor megláttam az emlékhelyet, sok gondolat eszembe jutott. Visszatértem időben oda, hogy 6 évesen Csollák tanító úrtól itt tanultam meg írni, olvasni. A tanító úr nagyon szigorú ember volt, de kellett is, mert hat osztály ült egy teremben, és kinek hangos, kinek csendes órája volt, és nem zavarhattuk egymást.

Aki mégis megszegte a rendet, annak sarokba kellett állni, vagy körmöst kapott, vagy nádpálcával fenekelet. A tanár úr az iskolában lakott, és az udvaron lévő kis kertjét mi műveltük gyakorlati órán, kapáltunk, gyomláltunk, locsoltunk, és mindez nem esett nehezünkre. A sok szép emlék mellett előjött a szomorú is, hogy a második világháború félbeszakította a tanulmányainkat. Szerencsére pár hónap kényszer „szünet” után Márton Domonkos tanító úr folytatta a tanítást a hála Istennek éppen maradt iskolában. Ő nagyon szerette a sportot, sokat focizott a fiúkkal. Színjászó szakkört is vezetett.

Minden évben bemutattunk egy-egy szindarabot karácsony előtt a szülőknek. Helyszíne a iskola melletti Gazdakör volt. Visszaemlékszem azokra a fiatal tanító nénikre, akik Jászberényből jártak gyakorlatra. Ők vonattal jöttek, s mivel mi az állomás és az iskola között laktunk, minden reggel bejöttek, megmelegedtek, és mi velük együtt mentünk az iskoláig. Még sok-sok emlék felidéződött, de mindent leírni lehetetlen lenne. Azért viszont, hogy ez az időutazás megtörténhetett, köszönetet mondok mindazoknak, akik megvalósították ezt az emlékhelyet.

Kocsis Imréné Klinkó Terézia

Tanulmányaimat a tápiói iskolában kezdtem, 1943-45-ig Fejes Vilma tanítónőnél, 46-48-ig Fábián Lajos tanító úrnál tanultam. Mivel a tápiói iskolában megszűnt a felsősök oktatása, átkerültem az alsóboldogházi népiskolába. Itt végeztem el a 6–7. osztályt. Sokan jártunk ide, köztük Klinkó Anna, Klinkó Ella, Papp Ferenc és testvére Papp Julianna, Nagy Mária, Sass Sándor, Baranyi János. 1950-ig jártunk Márton Domonkos tanító úrhoz. Ez volt az un. Nádtetős iskola. Így nevezték a környékiek, mivel először nád fedele volt. Ablaka, ajtaja nem volt, mivel a háború idején a katonák lerombolták. Később a tanya-világban élők és az odajáró tanulók szülei hozták rendbe, hogy tanulni lehessen benne. A padozat kátránnyal volt bekenve. Délutánra már sokszor csupa kátrány volt a ruhánk. A tanító úr édesanyját és testvérét, Márton Évát a szüleink látták el étellel és tüzelővel. Mi, gyerekek egy órát gyalogoltunk sárban, hóban, amíg az iskolába értünk. Sokszor átázott lábbeliben voltunk az egész tanítási idő alatt. Nagyon jó visszaemlékezni az itt töltött időre, arra, amikor a nyári melegben játszottunk az iskola udvarán. Volt egy kedves vasutas család, Kalmár Pali bácsiék. Az ő családja is idejárt, és így sokszor megengedte, hogy náluk a szobában játszassunk. Otthon ennek nem nagyon örültek, mert ez az idő a jószáglegeltetés rovására ment. Mivel gyerekkorom fontos időszakát töltöttem itt, meghatározó volt az életemben, nagyon szívesen vissza a mai napig is ezekre az évekre.

Szörös Antalné Pesti Julianna

Családommal már évekkel ezelőtt is többször jártam egykori iskolám helyén. Akkor is, most az emlékkő avatásakor is tódultak az emlékek. 1946-ban kezdtem tanulmányaimat. Az 1. 2. és 3. osztályban Márton Domonkos, 4. osztályban Márton Éva tanított. A felső osztályokban Palásti Jolán és Horti Irén tanárnők tanítottak, neveltek bennünket. Ők Jászberényből jártak ki hozzánk. Szívesen emlékszem vissza Simon Gizella tanító néniére is, aki akkor került iskolánkba az alsósokhoz, amikor én már felsős voltam. Mivel a családja Miskolcon élt, az iskola végében lakott. Édesanyám mindig úgy főzött, hogy az ebédből a tanító nénié is jusson. Örömmel vittem nekik minden délben a kicsiny lakrészbe. Ő, de más volt az a világ...! Az egyetlen tanteremben együtt tanult az egész iskola. Hangos és csendes órák váltották egymást. Télen a kályhához mindig a legkisebbek ültek a legközelebb. A nagyobbaknak jobban kellett bírniuk a hideget. Nem volt olyan sok könyvünk, mint a mai gyerekeknek. Azok is öröklődtek. A nagyobb testvértől kiszolgálták a legkisebbeket is. A szünetekben az iskola udvarán, a nagy fák alatt játszottunk. Mi lányok bújócskát, fogócskát, körjátékokat, a fiúk inkább fociztak, fára másztak. Együtt játszottunk kicsik és nagyok, hisz kevesen voltunk. A tanító jelére a szünet végén mindenki befejezte a játékot, majd sorakozó után vonultunk be az osztályba. A tanítás után is fegyelmezetten kellett hazavonulni, mert a tanító az iskolától sokáig figyelte a gyerekeket. Ha rendetlenkedést, verekedést látott, másnap jött a számonkérés. Mire én végzős diák lettem, a jászberényi tanár nénik szerény kis ballagás szokását is kialakították. Verseket mondtunk, énekeltünk, körbesétáltunk a padok csoportján. Csak úgy, a szülők nélkül elbúcsúztunk diákúrsainktól, tanárainktól, az iskolától. A mai emlékkő helyén volt egy harangláb, rajta egy kis harang. Harangozó nem volt, de minden reggel és este harangozni kellett. Ezt minden héten egy család vállalta magára. A feladat a gyerekéké lett, de ezt mi nagyon élveztük. Sokszor futva tettük meg az utat oda és vissza. Ma már nem futva, de szeretnék időnként ezután is kilátogatni gyermekkorom színhelyére, az emlékkőhöz.

Sass János

Az általános iskolát 1954-55-ben kezdtem az alsóbaldogházi iskolában. Az akkori tanyavilág diákjai nem voltak elkényeztetve sem az iskola felszereltségével sem anyagi javak terén. Az iskolába 2-3 km távról jártunk testvérekkel, szomszédokkal egymást segítve sárban, hóban, gyep szélén vagy magunknak kítaposott utakon. A téli időszak velejárója volt a nagy hó, melyet úgy sikerült leküzdeni, hogy valamelyik szülő lóval vagy ökörrrel—szánkóval összeszedte az egyfelől járó diákokat, és elvitt az iskolába. Társaim voltak Papp Belluska, Papp Feri, Sass Aranka, Bódi Péter.

Az iskolai élet egy tanteremből állt egy nagy szeneskályhával felszerelve, és 1-8-ig mindenki egyszerre járt egy tanítóval, és csendes és hangos órák váltották egymást. Előnye is volt, mivel az idősebbek tananyagát is hallottuk - ha akartuk, ha nem. Az idősebbek reggel begyűjtöttak, mire a tanító megérkezett Jászberényből a tápiómajori megállóból (2,5 km-re volt az iskola). Délután szintén a nagyobbak zárták az iskolát., Sokat fáztunk. A rend és fegyelem mindig megvolt, nem volt ritka a padra húzás (a diák fenekét verték bottal), továbbá a körmös vonalzóval (a helyesírási hibáktól függött) és a fülhúzás.

Odahaza nem volt panaszkodás, mert akkor még a szülőktől is járt egy-két anyai pofon.

Öt osztályt végeztem abban az iskolában, nagyon sok emlék megmaradt. Az első tanítóm később a Lehel Vezér Gimnáziumban is tanított Tukora János tanár úr. Az utolsó tanítóm (1959-ben) Szabó Sándor volt, vele most 2011-ben 51 év után találkoztam a Civil szervezetek napján. Nagy öröm volt újra találkozni és beszélgetni az akkori nehéz és szegény paraszti életéről. Hálás szívvel gondolok az ott töltött időre és a tanárookra, akik tisztességre és becsületre is neveltek bennünket a betűvetés mellett, annak ellenére, hogy nekik is nehéz volt az életük, távol a családtól és a lakhelyüktől.

Papp Izabella

Meghatottan álltam az egykori iskolánk helyén az emlékkő avatásakor, kezemben egy 1958-ban készült csoportképpel. Hihetetlennek tűnt, hogy több mint fél évszázada léptem át először a kicsiny iskola kapuját. Az emlékek közül elsőként az iskolába vezető út jutott eszembe: bátyámmal együtt indultunk, aztán sorra csatlakoztak az iskolatársak a környező tanyákból, végül egész kis csapatként érkezünk meg az iskolába. Mennyi élmény, mennyi kaland a folyton változó tájban: a térdig érő hóban, a nagy sárban, vagy a tavaszi vadvirágok között. Sok-sok nevetés, vidám beszélgetések, játékok, olykor csínytevések tették emlékezetessé ezeket az utakat, s közben barátságok szövődtek, s talán az első szerelmek is. Ez volt az első közösségi élményünk, s maga az iskola is családias kicsiny közösség volt. Ma már talán elképzelhetetlen, hogy négy osztály egyszerre tanult az egyetlen tanteremben, délelőtt az alsósok, délután a felsősök, s a *csendes* és *hangos* órák váltották egymást. Nagy

élményt jelentettek az óráközi szünetek a vidám játékokkal, vagy a színi előadások, melyek a környező tanyavilág lakóit is vonzották, s jó hangulatú táncmulatsággal végződtek. A későbbi életem során sosem éreztem, hogy a tanyai kis iskolában töltött évek hátrányt jelentettek volna. Szeretettel emlékezem tanárainkra, akik a tananyagon túl személyes példájukkal is neveltek bennünket.

Nosztagiázva nézegettük a csoportképet a jelenlévő osztálytársakkal, ami sajnos bizony már hiányos - az egykori iskolatársak közül többen már nem lehetnek velünk. Jó érzés arra gondolni, hogy az emlékkő - tanáraink nevének és az iskola helyének túl - most már az ő emléküket is megőrzi.

A csoportkép 1958-ban készült az iskola felső tagozatos diákjairól.

Első sor (ülnek): Szórád István, Kotán Imre

Második sor (balról jobbra): Ménkü László, Gömöri János, Papp Izabella, Szabó Sándor tanár úr, Nagy György, Papp Ferenc, Bódi Péter

Harmadik sor: Kiss Anna, Sándor Mária, Kalmár Piroska, Nagy Mária (Matók Jánosné) Kesik Margit, Sass Aranka, Benke Ilona (Baranyi Béláné) Eszes Ilona, Sebestény Mária, Kopanecz Lajos, Baranyi Margit

Negyedik sor: Matók István, Sass János, Farkas Imre, Bujdosó Antal, Menyhárt Lajos, Csirke Gyula, Baranyi Béla, Bakos János, Kiss Péter

„Az időben minden megmarad, de olyan színtelen lesz, mint azok a nagyon régi fényképek, melyeket még fémlemeze rögzítettek. A fény, az idő lemossa a lemezről a vonások éles és jellegzetes árnyalatait. Forgatni kell a képet, s a világítás bizonyos fénytörése szükséges hozzá, hogy a vak fémlemezen megismerjük azt, kinek arcvonásait egyszer magába szívta a tükörlap. Így halványodik el az időben minden emberi emlék.

De egy napon fény hull valahonnan, s akkor megint látunk egy arcot.”

Márai Sándor gondolataival köszönöm meg a volt diákok emlékezését, és kívánom, hogy az emléket idéző fény mindig hulljon valahonnan, és legyen módjuk újra és újra felidézni az itt töltött éveket, megosztani az emlékeiket.

Konkoly Béláné

Hírek a kapitányokról

♦ Május hónap sem szűkölködött jubileumokban, megemlékezésekben. Május 5-én Jászberényben a Városi Könyvtár és Információs Központ galériájában kiállítás nyílt a Jászok Egyesülete húszéves történetéből. A köszöntőben Szabó Jánosné igazgató elmondta, hogy törték a fejüket, hogy miként köszöntsek az egyesületet. Az ötletet az elszármazottak jelmondata adta „Adóσαι vagyunk szülőföldünknek”, és a szülőföldiek bemutatták, hogyan emlékeztek az elszármazottak az elmúlt húsz évben a szülőföldről. Ez adta a kiállítás ötletét, ahol képekben, újságcikkekben, kiadványokban mutatják be a Jászok Egyesületének húsz évét. A megnyitót dr. Rédei István a Coop Star Zrt elnök vezérigazgatója tartotta. Beszéde nem hagyományos megnyitó volt, hanem gondolatait osztotta meg a közönséggel. A jászok összetartozását hangsúlyozta, azt, hogy közösségben élni, dolgozni jó dolog. Fontosnak tartotta, hogy értékeket tudunk megmutatni, így lehetünk büszkéek múltunkra. A Jászok Egyesülete is az értékek ápolása, megőrzése terén munkálkodik, ami nagyon fontos. A Jászok Egyesületét köszöntötte a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének (KÉSZ) jászberényi csoportja nevében az elnök dr. Suba György is, aki dr. Dobos Lászlónak megköszönte fáradhatatlan munkáját. A Jászok Egyesülete helyi csoportjának vezetője Kármán Antal is szót kért, hogy elismerő szavakkal illesse az egyesület vezetőjét. A jászok összefogásának egyik újszerű megnyilvánulásáról beszélt a Jász Önkormányzatok Szövetségének (JÖSZ) elnöke, Eszes Béla -Jánoshida polgármestere- a baba jutott önkormányzatok segélyalapból történő támogatása. Zárszóként dr. Dobos László kifejtette, hogy az érdem azoké, akik az egyesületet a hátukon viszik, akik anyagi támogatást biztosítanak a működéshez. Szólt arról, hogy az egyesületnek van értelme, célja, hiszen élő, szuverén, értékeket termelő közösség.

♦ A jászkun redemptió 266. évfordulóját ünnepeltük május 6-án a Jász emlékműnél Jászberényben. 1745. május 6. a jászok és a kunok önmegváltásának jeles napja. Arra emlékezünk, hogy elődeink példátlan összefogással és akarrattal elérték, hogy Mária Terézia aláírja azt a diplomát, amelyben a Hármas Kerület visszakapta korábbi privilégiumait, a szabadság jogait. Az ünnepséget a Városvédő és Szépitő Egyesület rendezte, teljesen újszerűen. A jász himnusz elhangzása után színpadszerű jelenetekkel mutatták be a kiváltság elvesztését, felháborodva, nagy átéssel vitáztak a szabadságjogok visszaszerzésének módjáról. Nagy átéssel fogalmazták a Jászkun Kerületek kapitányai a kérvényt a Helytartótanáchoz, amelyben visszakövetelik magukat a nádori bíraskodás alá. Hortiné dr. Bathó Edit személyében megelevenedett a jelenlévők előtt Mária Terézia udvartartása, szemtanúi lehettünk annak, amint Őfelsége bejelenti hozzájárulását a redemptióhoz. Ezt követően heves üdvívalgás kíséretében kidobolták a jó hírt a kerületekben is. Mária Terézia pedig a maga teljes büszkeségében, a lenyugvó nap által bearanyozva vonult le a színről, mintegy a műsor fényes zárásaként. Az előadást követően a helyi önkormányzat képviselői, jászkapitányok és a jászsági települések polgármesterei, civil szervezetek képviselői megkoszorúzták a Jász Emlékművet.

♦ Május 26-án a Jász Múzeumban a Kulturális és Tudományos Hetek sorozatban a „Hagyományok továbbélése a modern török társadalomban” címmel dr. Barta Júlia néprajzkutató tartott igen érdekes előadást. Bevezetőjében elmondta, hogy karcagi származású, és a kunok sok azonosságot mutatnak a törökökkel folklórukban, szokásaikban, hagyományaikban. Húsz éve kutatja a török temetkezési szokásokat, az emberi élet fordulót a bölcsőtől a sírig. Az előadásban elhangzott a 150 éves török uralom mint negatív emlék, pedig jelentős kulturális csere is történt ez időszak alatt. Törökország később számos menekültet, Ráróczit, Kossuthot is befogadta, az emlékhelyeket őrzik. Oly annyira, hogy néhány hét múlva Mikes Kelemen emlékhelyére helyeznek el egy emléktáblát Rodostóban, melyet a karcagi szobrászművész, nagykun kapitány, Györfi Sándor készít. Az előadáson elhangzottak a magyar -török tudományos kapcsolatok, az iszlám vallás sajátossága, melyek az emberek minden napjának szerves része. A családi kapcsolatoknál kiemelte az előadó, hogy nagycsaládokban élnek és együtt is laknak, így nem probléma a kisgyermek elhelyezése vagy az idősök, elesettek gondozása. A gazdagság és a szegénység is másként jelenik meg mint ahogy mi elképzeljük. A mai Törökország a végletek országa. A 80 milliós ország fiatal társadalom, a 30 év alattiak aránya igen magas, ami teljesen különbözik Európától. Az előadás során szóba került az Európai Unióba való belépésük mivel járhat. A török lakosság nagyobb része nem nagyon akarja a csatlakozást. Az előadáson elhangzott, hogy Törökország gazdasága erős, a kínaiakkal is megtették, hogy a textil árut nem engedték be, így a török textilipar nem ment tönkre, kiváló termékeik vannak, amelyekkel ellátják önmagukat, de Európát is. A kérdések során felvetődött újra a 150 éves itt tartózkodás, melyre olyan választ kaptunk, hogy a ma élők úgy tudják, hogy felszabadítani igyekeztek a Habsburg uralom alól.

♦ A Jászkisériek Baráti Egyesülete május 28-án az 1951-ben kitelepítettek emlékére megemlékezést tartott. Ezen részt vettek a még élő kitelepítettek és a „befogadók”, ezek leszármazottai. Az egykori kitelepítettek közül érkeztek Kanadából, Bécsből, Budapestről, az ország számos pontjáról. Gróf Bethlen Gábor például Nagymarosról jött Jászkisérre. Ugyan személyesen nem emlékszik a kisvárosra, két hónapos volt, mikor idekerült Jászkisérre, mondta Bethlen Gábor, akinek nagybátyja volt gróf Bethlen István miniszterelnök. Azokra emlékeztünk, akiket az akkori államhatalom száműzött otthonukból, megfosztották minden vagyontól, és száműzötté tették őket. A budapestiek kitelepítése 1951 májusában kezdődött, és ez adott alkalmat az emlékezésre. A jászságiak, köztük a jászkisériek emberséggel és megértéssel fogadták a kitelepítetteket. Igyekeztek elviselhetővé tenni számukra a kegyetlen intézkedés következményeit. Több egykori kitelepített elmondta, hogy legtöbbször befogadták őket, és lehetőségeikhez képest igyekeztek megkönnyíteni mindennapjaikat. Olyan „befogadó” is akadt, aki az úgynevezett tisztaszobát bocsátotta rendelkezésükre. Jászkiséren a korábban jelzett napon emlékeztek az elhunyt kitelepítettekre is. Faragó Ede sírjánál a jászberényi Lehel vezér cserkészcsoport tagjai álltak díszőrséget. Faragó Ede a

II világháború előtt országos cserkész vezető volt. Majd a kitelepítés feloldása után is Jászkiséren maradt egész haláláig 1973-ig. A jászkiséri temetőben vannak még eltemetve Rada Károlyné, aki német nyelvre tanította jászkiséri gyerekeket. Ott van még eltemetve dr. Dietrich Adolf ügyvéd is. Ezen sírok megkoszorúzása után a kitelepítettek emlékére Kladiva Imre r. k esperes-plébános, c. kanonok celebrálta a szentmisét. Prédikációjában elmondta, hogy ő is megérte a kitelepítettek életét, mert 10 éves korában Besenyőtelekről, ahol szüleivel élt, a szüleivel együtt a hortobágyi kényszermunka táborba vitték. Ezután a művelődési házban Széche-

nyi Kinga (Kötelekre volt kitelepítve) mondott megrázó emlékező beszédet. A műsort a tájház falán elhelyezett emléktábla leleplezése követte, melyet Győrfi Sándor szobrászművész készített. Itt dr. Nemes András emlékezett a fájdalmas napokra. Az emléktáblát Hajdú László polgármester és Gubiczné dr. Csejtej Erzsébet a Jászkiséri Baráti Egyesület képviselőjében leplezték le. Az emléktábla megszentelése után -melyet Kladiva Imre esperes plébános végzett -koszorúzással tiszteltünk a sokat szenvedettek emléke előtt.

Nagy Albert Jászkapitány

Az én hobbim

Nem hittem volna, hogy ez velem is megtörténhet – sokszor merül fel az emberekben ez a gondolat. És sem hittem volna, hogy kipróbálhatom magam evezés közben az ország leggyorsabb folyású folyóján, a Rábán. Hiszen addig még kenut sem láttam, és lapátot sem fogtam a kezemben. Kalandosnak tűnt, és valóban az is volt! Ahogy evezünk a kanyargós folyón áradáskor, olykor megérintett minket a természet, hiszen magas volt a vízállás. Sokszor a kemény, hajtós evezésbe belefért egy kis vízi csata is a többi hajóval, ami sokszor borulással végződött. Ilyenkor a legfontosabb: mentsd a lapátot, fogd a kenut, mert a víz az nagy úr, és ha elkezd vinni a hajót, nagyon nehéz kimenteni. Főleg ha tele megy a légszák vízzel. Ezután mentheted az életed. De ez koránt sem ilyen veszélyes, mint amilyennek hangzik. Inkább élmény, kaland, kihívás. Igaz, a napi több órás intenzív evezés kiveszi az ember energiáját és megerőlteti az izmokat. De aki ezt kipróbálja, átéli, az biztos rengeteg élménnyel lesz gazdagabb. Én is így jártam. Annyira megtetszett, hogy már 4 éve minden nyáron egyszer vagy kétszer elmegyünk a Rábára egy-egy hétre evezni. Ez nem tud unalmas lenni, hiszen a víz mindig más, tele van meglepetéssel. Emellett újabb és újabb emberekkel ismerkedünk meg. És két éve már egy másik folyón is evezünk, a Körösön. Ez egy picit másabb, lassúbb, kevésbé izgalmas, de élvezetes. A természetet nem csak a vizes

részéről közelítem meg, hanem a gyaloglás, a túrázás oldaláról is. Az év minden évszakában elmegyünk egy hétvégre az ország hegységeibe, ahol több órán át gyalogolunk a különböző magassági szinteken. Akár éjjel, akár nappal! Hihetetlen milyen szép a természet! Minden évszakra meg van a maga varázsa. Átélni és látni kell! Eddig én ezt sportként űztem, ahol több csapattal együtt versenyezve indultunk el éjjelkor, és elszántan mentünk és mentünk az erdő rengetegben keresve az őrzött és őrizetlen fakultatív pontokat, hogy minél jobb helyezést érjünk el. De ez egy idő után átcsapott a szervezésbe. Már nem én túrázom, hanem több száz ember. Nekik szervezünk túrelőjárót, és

tesszük őket boldoggá azzal, hogy minél izgalmasabb, keményebb, trükkösebb túrát szervezünk nekik. Nagyon jó érzés, hogy 18 órás gyaloglás után hullá fáradtan beérnek a csapatok a bázisra mosolyogva, és megköszönik a munkánkat. Jó érzés az embereket így látni! Egy cseppet sem érdekli őket, hogy eláztak, feltörte a lábukat a bakancs, és hogy izomlázuk van. Ezzel én is így voltam! Természetesen a gyaloglást, a túrázást nem hanyagoljuk el, hiszen ahhoz, hogy minél jobb túrát szervezzünk a csapatoknak, ahhoz nekünk előtte fel kell mérni és be kell alaposan járni a pályát.

Büszkén vállalom, hogy alig van Magyarországon olyan hegység, amin nem jártam volna.

Menyhárt Olga

Hivatása ...

Beszélgetés községünk fiataljaival

Már több, mint tíz éve nem él a településen Krasnyánszki László, családjával azonban sokszor hazalátogat a szüleihez. Édesanyját, Krasnyánszki Lászlóné Marikát sokan ismerik a Mozaik kiskereskedésből. Édesapja, Krasnyánszki László pedig egy szállítványozási cég alkalmazottja. Lacival beszélgettem a nem mindennapi és izgalmas munkájáról, valamint a családjáról.

Hova jártál iskolába, mi a végzettséged?

Boldogházán ültem először iskolapadba, amit az újszászi szakközépiskola követett. Ezután nyakamba vettem a világot és meg sem álltam Londonig, ahol egy évig nyelvet tanultam és dolgoztam. Felsőfokú közgazdász diplomát a budapesti Általános Vállalkozási Főiskolán szereztem, nemzetközi kapcsolatok szakon, külügyi szakirányon.

Jelenleg mit dolgozol?

Az én esetemben is igaz a mondás, hogy ha valaki nagyon akar valamit és tesz is érte, sikerülni fog.

A Nemzeti Fejlesztési Minisztérium Kínáért felelős Kormánybiztoságának vagyok a helyettes vezetője, emellett politikai tanácsadó Fellegi Miniszter úr kabinetjében. Az a dolgunk, hogy segítsük a magyar gazdaságot, tőkét, beruházásokat csábítsunk Magyarországra, s ezáltal munkahelyeket teremtsünk. Ezen kívül új piacokat keresünk a hazai vállalkozások számára, hogy a magyar termék egyre több helyen vesse meg a lábát, sikert, ismertséget és pénzt hozva az országnak. Ezen dolgozom, ezért utazom többek között – Japánba, Kínába, Ománba, Szudánba, Angolába, a Közelkeleti térség és Afrika különböző országaiba. Ezek mind olyan helyek, ahol nagy potenciál van vállalkozóink számára. Az exporttermelésünket nagyon sok irányba lehet bővíteni, ott is meg lehet találni a lehetőséget, ahová még magyar vállalatok nem jutottak ki. S az én személyes ambícióm, hogy ne csak a fővárosi cégeket „hozzuk helyzetbe”, hanem a vidéki Magyarország üzleti világát is lehetőségekhez juttassuk. Szűkebb pátriám mindig is fontos marad számomra, ezért még inkább odafigyelek a járszági beruházásokra, hiszen nagymértékben azoktól is függ az itt élő emberek életminősége – így a boldogháziaké is.

Szeretem, amit csinálok, napról napra új izgalmak és kihívások érnek. Sok emlékezetes pillanat adódik a munkám során. Érdekes és nagy befolyású emberekkel volt már alkalmam találkozni. Államférfiak, miniszterek, nagykövetek, kormány megbízottak voltak a vonal vagy a tárgyalóasztal túlsó végén, de ültem egy asztalnál Schmitt Pál elnök úrral, az amerikai elnök kabinetfőnökével és a kínai miniszterelnök-helyettestel is. Most épp egy nagyszabású gazdasági konferenciáért vagyunk felelősek, amelyen részt vesz a magyar és a kínai miniszterelnök, valamint legalább 25 ország miniszterei és diplomatai - lehetséges gazdasági partnerek Magyarországra számára. Az a célunk, hogy ne csak barátságokat, hanem szerződéseket is kössünk.

Sokat látogatsz haza a szüleidhez a családdal.

En könnyebb helyzetben vagyok, mint a feleségem, mert Budapestről másfél óra alatt hazajövök, amint van egy kis időm. Családostól, természetesen. Az én gyerekszobám már a lányomé, ő is otthon érzi itt magát a mamákkal, tatákkal, Miksa kutyával és Pimpi cicával. Jól esik a nyugalom s az otthoni koszt.

Mesélnél a családdról?

A feleségemet a Képviselői Irodaházban láttam meg, politikai beszédeket, parlamenti felszólalásokat írt, kommunikációs tanácsadóként dolgozott ott. Negyedévre rá már ott álltam az ablaka előtt a primásokkal, muzsikaszóval kértem meg a kezét. Emlékezetes esküvőnk volt alig fél évvel a megismerkedésünk után: a marosvásárhelyi 500 éves Vártemplomban kötöttük össze az életünket, utána egy mezőszéki kisfaluban mulattunk hajnalig – részben gyertyafényben, mert hatalmas vihar volt, kitepte a kábeleket. Egyedi volt, felejthetetlen.

A feleségemmel új hazát is kaptam hozományba. Azelőtt nem jártam Erdélyben, ma már én szervezem a barátaink erdélyi túráit. Kulturálisan, érzelmileg is gazdagabb lettem, minden porcikámban érzem az összetartozásunkat.

2009. szeptemberében megkaptam életem legszebb születésnap ajándékát: Lulut. Stefánia Lujza a 28. születésnapomon született, bő egy évvel az esküvőnk után. Ma már beszél, döntéseket hoz és pakol anyukámnál a boltban. Csodálatos teremtés.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Nagyon szeretnék több időt fordítani a pihenésre és a családomra. De szeretek utazni, színházba járni, és nem vettem meg a baráti beszélgetéseket sem ízletes vacsora és jó bor mellett.

Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

A legfontosabb, hogy megmaradjon a harmónia és az egyensúly a család és a munkám között. Teszem a dolgom, és megyek előre. Ha pár év múlva beszélgetünk, lehet, hogy már más hivatalban leszek, de akkor is a közügyeket igyekszem majd előmozdítani. A köz ügyeit, a mi ügyünket. Legjobb tudásommal, akaratommal. Ez a dolgunk, nem?

Kedves Laci! Köszönöm szépen, hogy időt szakítottál rám és az olvasókra. Kívánok a munkádhoz sok sikert, a családdhoz pedig boldogságot.

Eljáró boldogháziak Mindennap utazunk...

„Körülöttünk zakatol az élet.
A vonatomon láttalak már téged.
Én sem tudom meddig szól a jegyem,
s meddig leszel az utastársam nekem.
Csomagodban az emlékek gyűlnek.
A szép dolgok, a rosszal elvegyülnek.

Rajtad áll, melyikből cipelsz többet,
milyen emlékek maradnak mögötted!
Mit kapnak tőled majd az utastársak,
ha leszállsz majd újra visszavárnak?
Úgy élj, hogy minden állomáson,
valaki a vonaton már várjon!”

Aranyosi Ervin: Az élet vonata

Ebben a cikkben megszólaló emberek nagyon különböző területen és szakmában dolgoznak. Elmondhatom viszont, hogy szakmájukat nagyon szerető és hivatásuknak tekintő emberekkel sikerült ismét beszélnem. Először Palkovics Irént kerestem meg. Incike, a ma oly sokat emlegetett egészségügyben dolgozik és azt hiszem, hogy Boldogházán már nagyon sok embernek segített valamilyen formában, aki bárhogy is kapcsolatba került a Hetényi Géza Kórházzal. Incike így mesélt az iskoláiról, a kezdeteiről...

1976-ban érettségiztem Újszászon a Gimnáziumban, majd Budapestre mentem dolgozni a Heim Pál Gyermekkorházba. Itt munka mellett elvégeztem az eü. dolgozók 2 éves szakiskoláját csecsemő-és gyermekápolói szakon. Öt évig voltam az urológiai osztályon. Időközben férjhez mentem, majd született egy fiam, Ádám. Hazaköltöttünk, s a Gyes letelte után Szolnokra a Hetényi Géza Kórházban helyezkedtem el. Mivel bejáróként kicsi gyerekekkel már nem tudtam vállalni a 3 műszakos munkarendet, felajánlották, hogy végezzem el a műtősnőt. Így szereztem meg Szegeden a műtős szakasszisztensi képesítést, s kerültem a központi műtőbe, ahol naplali műszak van, s havonta csak 4-5 alkalommal 24 órás ügyelet. Így 27. éve dolgozom ugyanezen a helyen, mint műtősnő. Fő szakterületem az idegsebészet (már 25 éve), de természetesen minden területen teljesítek szolgálatot. De mit is csinál egy műtősnő?

Természetesen előre tudja, hogy mit fog csinálni az orvos, hisz az ő feladata előkészíteni a műtethez szükséges eszközöket. Asszisztál, keze alá dolgozik az operatőrnek, mindig egy lépéssel elől jár. Mi megtanultunk mindent a műtésekről, csak a szike nem a mi kezünkben van.

Azt hiszem, nem sokan csinálnák ezt a munkát... te mégis olyan lelkesen beszélsz róla. Szereted a munkádat? Mennyire hálás feladat ma ezen a területen dolgozni?

Nagyon szeretem ezt a munkát, de én inkább hivatásnak érzem. Még soha nem bántam meg, hogy az egészségügyben helyezkedtem el, nem tudnék mást csinálni. A betegeknek mi „arctalanok” vagyunk, hiszen a sapka és maszk miatt nem sokat látnak belőlünk. Néha még egy ismerős sem tudja ki vagyok, csak ha megmondom a nevem. Még így arctalanul is jó érzés, amikor a kiszolgáltatót, tele félelemmel lévő betegnek tudunk mondani egy bátorító, biztató szót. Látni a hálát a szemükben, hogy embernek számítanak, s nemcsak munkadarabnak. Soha nem csinálnék mást szívesen, hisz így én is részese lehetek egy gyógyulni vágyónak a gyógyulásában.

Ennek ellenére azt hiszem, hogy nem könnyű ma az egészségügyben dolgozni. Te, aki ezt közelről is megtapasztalhatja, mit gondolsz az egészségügy helyzetéről? Hogyan befolyásolja a politika a te munkahelyeden való gyógyítást?

Sajnos most elég nehéz helyzet alakult ki az egészségügyben. A kormány sok pénzt vont el (árvíz, iszapkatasztrófa címen), amellyel veszélybe sodorták a kórházakat, betegellátást. Alulfinanszírozzák az egészségügyet, így mindennapos a tárgyi feltételek hiánya. Csak az ott dolgozók kreativitása miatt nincs nagyobb gond. Arról már nem is beszélve, hogy nem is emlékszem, mikor volt utoljára béremelés, holott az árakat, közüzemi díjakat rendszeresen emelgetik.

Nagyon sok beteggel kerültél már kapcsolatba a 27 év alatt. Esetleg volt-e valami emlékezetes, megható eseted, ami most eszedbe jut?

Az ambulancián ügyeltem, amikor egy kézsérült férfi beteg érkezett. Sebét elláttuk, a védőoltást nekem kellett volna beadni, de a beteg majdnem sírt, hogy ő nagyon fél, neki mindig nagyon fáj az injekció és nem akarta engedni. Ígéretet tettem neki, hogyha azt teszi, amit mondok, észre sem fogja venni a szúrást. A szuri után a beteg megfordult és legnagyobb meglepetésemre kezét csókolta... mivel tényleg nem érzett semmit.

Milyen a kapcsolatod a munkatársaidal?

Nagyon jó a viszonyunk, igyekszem mindenkit elfogadni olyannak, amilyen. Mindenkinnek (úgy ahogy nekem is) vannak jó és rossz tulajdonságai.

Te is az „eljáró boldogháziak” csapatát erősíted. Mivel jársz dolgozni? Van-e összeszokott csapat, akikkel együtt utazol?

Azóta bejáró vagyok, mióta Szolnokon dolgozom, minden nap vonattal utazom. A mostani vonatközlekedés nagyon kedvező, hiszen óránként van járat. Hárman járunk a kórházba ugyanazzal a vonattal, Bata Hajni és Varga Mariann. Időnként még a társaságunk tagja Burkáné Ildi is. Velünk járt még kb. 20 évig Darvas Ilka, aki szintén a Hetényiben dolgozott laborasszisztensként, de ő ma már nyugdíjas.

Az eljárás és az ügyeletek miatt hogyan és mire jut idő otthon? Van-e esetleg valami hobbid?

Munka után már nem sok idő jut a házimunkára, ez eltolódik a hétfővégre vagy az ügyelet utáni szabadnapokra. Nagyon szeretek a kertben tevékenykedni, olvasni, rejtvényt fejteni.

Sajnos kézimunkázni már nem tudok – régebben sokat kötöttem és hímeztem – de ma már eléggé fájnak az ízületeim, így sokszor a tollat is nehezen fogom meg.

Biztos sokan kértek már tőled a falubeliek valamilyen segítségét ...Igen, sokszor megkeresnek, hogy segítsék vizsgálatra korábbi időpontot kérni, mert hosszú a várakozási idő. Ajánljak orvost, kihez forduljanak – erre én mindig azt javaslom, akihez én is nyugodt szívvel mennék. Sokszor

kérnek meg, hogy hozzam el a CT-MRI eredményeket. Szívesen megteszem, ilyenkor a beteg mindig az unokahúgom vagy unokaöcsém...elvégre „nagy a család”!

Kedves Incike! Köszönöm szépen a beszélgetést és kívánom neked, hogy tudjál továbbra is ilyen töretlen lelkesedéssel dolgozni ezen a nehéz pályán! Kívánok ehhez további jó egészséget és kitartást!

Másik beszélgetőpartnerem Darók István volt, aki a fiatalabb generációhoz tartozik ugyan,de szintén munkáját szerető, elhivatott ember, aki így mesélt iskoláiról és munkahelyeiről:

Az általános iskolát itt Boldogházán végeztem el. 1993-ban iratkoztam be Jászberényben a Klapka György Szakközép- és Szakmunkásképző Iskolába, hogy kitanuljam a bútorsztalos mesterséget. Amikor ezt elvégeztem, még nem akartam katonának menni, így még 3 évig tanultam inkább és elvégeztem a kárpitos szakmát is. Asztalosí gyakorlati időmet a BUBIV-nál (Budapesti Bútoripari Vállalat) töltöttem Jászberényben, majd szintén Jászberényben kezdtem kárpitos inas-ként. Ott dolgoztam 3 évet. Közben letöltöttem a katonai szolgálatot Szolnokon. Utána több évet dolgoztam Jánoshidán egy cégnél, ahol öten voltunk munkatársak, mind környékbeli fiatalok. Nagyon jó volt a csapat. Sok érdekes bútort készítettünk, dolgoztunk mindenféle településre, de főleg Pest megyébe. Majd bő egy évet Németországban dolgoztam, ahol gipszkarton-szereléssel foglalkoztam. Nem a szakmámba vág, de nagyon érdekes volt, hogy mi mindenre jó a gipszkarton. Utána a Darók és Társa Kft-hez kerültem Boldogházán. Jelenleg munkahely váltás történik.

Honnan eredő a szakmád iránti szeretet? Mennyire befolyásolt édesapád, hogy hasonló szakmát válassz, mint ő?

Családi hagyomány ez nálunk, mivel édesapám is fával foglalatzkodott, meg vonzott is ez a szakma. Elmondhatom, hogy a munkám egyben a hobbim is, nagyon szerencsés vagyok. A munkahelyem mellett itthon is dolgoztam mindig. Viszont a mostani műhelyemből már kiszorultam, kinőttem magam belőle, ezért szeretnék a jövőben majd egy nagyobb műhelyt.

Milyen munkadarabokat készítesz, van-e esetleg „kedvenced”, amit jobban szeretsz készíteni?

Mindenféle ágyakat, székeket, asztalt, konyhabútort, ami egyébként a kedvencem. Ez bonyolultabb bútorfajta is. Minden szakma változik, megújul, így az asztalos is. Most már

bejöttek a fémek az asztalosiparba is. Például fémekből gyártják a fogantyúkat vagy a különféle fiókelemeket. Ezeket régen mindet fából készítették.

Azt mondtad, hogy szerencsés vagy, mert a munkád a hobbid. Van-e esetleg olyan hobbid, ami nem a munkáddal kapcsolatos?

Igen, kedvenc hobbim a túrázás. Már régóta túrázgatunk a barátaimmal, de komolyabbra 2009 telén fordult a dolog. Az egyik természetjáró egyesület megszervezte a szokásos téli túlélő túráját és ide mi is beneveztünk. Azóta, ha csak tehetjük, mindig elmegyünk a tavaszi, őszi és téli túlélő túrájukra. Szerveznek 50-60 km-es túrákat is, már ezeken is részt vettünk (kisebb-nagyobb lelkesedéssel és vízhólyagokkal).

Ezen kívül kerékpározni is nagyon szeretek. Valamint néha-néha a barátaimat meglepem bográcsban készült ételekkel, amit vagy itthon vagy valamilyen főzőversenyen készítek el.

Kedves Pisti! Öröm volt hallani pozitív, lelkes szavaidat. Kívánom, hogy maradjon még nagyon sokáig a munkád a hobbid és gyűjtsd az emlékeket természetjárásod közben továbbra is ilyen lelkesen és örömmel! Köszönöm a beszélgetést!

Tóthné Simon Aranka

Tájékoztatom a Tisztelt Lakosságot, hogy 2011 évben a korábbtól eltérően később kerül megszervezésre a tüdőszűrő vizsgálat a településünkön, előreláthatólag szeptember első felében. A pontosabb időpontról a későbbiekben tájékoztatjuk majd a lakosságot.

dr. Fehérváry Mária

30 éves osztálytalálkozó

„Közhírré tétetik!

Ezen cédula mindenkori birtoklója értesítettk, hogy az Úr 1981. esztendejében Jászboldogháza Oskolájában végzett különleges, egyedi és megismételhetetlen generációja úgy dönték, hogy megtarták 30 éves közös találkozásukat.

Ezen okból tehát, közhírré tétetik – mivel e csoport oskolájától, októjtól való elköszönésének ideje – éppen 30 éve történék, úgy gondolánk eme alkalomból, szokások szerint, kacajtól hangos mőkázást rendezénk, ingyenc vacsorával és hajnalig tartó mulatozással, játékkal. . .

Ezen iromány olvasója ezennel felfogositatitk e fennkölt ceremónián és az azt követő fergeteges mulatozáson való részvételre, amely célból kéretik, ünnepi gúnyját felöltve, s szívét-lelkét díszbe öltöztetve, játékra, táncra felkészülvén a fent nevezett helyen és időben tiszteletét tenni. . .”

Hanyas vagy? 67-es? Akkor talán mi még félszavakból megértjük egymást, hisz egy generációhoz tartozunk, nem igaz?! Hanyas vagy? 67-es? Ma már lehet, hogy nem szeretnéd, de mi – olykor szavak nélkül is – még értjük egymást.

Emlékszel? Mi még végigjártuk a forradalmi ranglétrát: voltunk kisdobosok és úttörők... Mi még folyton daloltunk, mint a mókus... legtöbbször olyan napokon, amit ma már nem is jegyeznek. Nekünk még április négyről szólt az ének... a zsarnokság dözölt és ülte torát. Majd a völgy vidékén és a hegy gerincén át amúriak voltak mind a partizánok. Ha ma ezeket hallod kedves 67-es, neked sem a zsarnokság jut eszedbe vagy az elnyomás, hanem az, hogy a dal is csak olyan, mint az év, hisz mindkettő gyorsan elszáll...

Hanyas vagy? 67-es? Akkor félszavak sem kellene ahhoz, hogy megértsük egymást.

Emlékszel? Nemrég volt – épp csak 30 éve – hogy a tarisznyád a válladra vetted...

Igen, épp csak 30 éve volt, hogy 1981 júniusában – akkor még – 29 fiatal, önfeledt 14 éves ballagó fújta az „Egyszer véget ér a lázas ifjúság...” c. dalt. 2011. június 2-án – szombaton – újra ezektől a diákoktól volt hangos az iskola. Sajnos már csak 28-an vagyunk, Mizsei Jancsira már csak gondolatban tudunk emlékezni, ő már az égi padokat koptatja... Nagy örömmel üdvözöltük egymást! Vannak olyanok, akik-

kel nap mint nap találkozunk, de vannak, akikkel évente egyszer vagy akár évek óta nem láttuk egymást. Persze nem volt kérdés, hogy ki kicsoda, az élet vasfoga még nem fogott rajtunk olyan sokat.

Fél 4-kor elkezdődött az osztályfőnöki óra. A hetesek jelentése után szeretettel köszöntöttük meghívott tanárainkat: Bazsó Ernőt, Bazsó Ernőné, Fodorné Fabriczius Teréziát, dr. Pap Bélánét és Fajka Jánosné.

„Hunyd le a szemed. Képzeld el a múltat.

Ülj a helyedre. Légy, ki voltál újra.

Merülj el az emlékekben. Lásd, érezd, mit akkor éltél át, mikor még boldog gyermek voltál életed hajnalán.

Majd nyisd ki szemed, s fogadd a jelent, tudd, hogy a régi emlék nekünk is ennyit jelent.”

Demjén Ferenc: Felnőtt gyermekek c. száma alkalmat adott arra, hogy mindenki elmerüljön a gondolataiban, felidézze régi emlékeit...

„ Ugye voltál gyermek, mi most is vagy.

Lerohantak az évek, az idő elhagy.

Bámuló szemmel, újra nyíló szívvel játssz minden át, mit az élet kínált neked.

Felnőtt lettél, azt hiszed. Hiszen most is játszol, s komolyan veszed.

*Pedig a rejtély, mit soha meg nem lettél,
még most is vár, ahogy megjöttél és indulnál.*

Azt mondom – játszunk tovább!

*Újra álmodjunk hát, mint a felnőtt gyermekek.
Még mindig tiszta a szív, és ha valami hív,
kell, hogy újra ott legyek, hol voltam rég.
Az kell most még.*

*És eljöhet egyszer, hogy azt hiszed, mert ősz hajú let-
tél, öregebb szíved.*

*Pedig most érzed, gyermek lett a lelked,
és szállnál még, ahol még szebb az ég neked...”*

Elkezdődött a mesélés...ki mit csinál, mi történt vele az évek alatt. Először mi, utána tanáraink meséltek. Bazsó tanár bácsi megnyugtatott bennünket, hogy nemcsak 40, de 50, 60, sőt 70 fölött is van élet. Az osztályfőnöki óra jó hangulatban zajlott, igaz, mi is éreztük, hogy talán több volt most a keserűség, a negatív gondolat, mint 5 évvel ezelőtt. Az órát 8. osztályos osztályfőnökünk zárta, aki elmondta, hogy ő is jobban érezte most a negatív dolgokat, de nagyon örül - mert ennek ellenére is látja - hogy mindnyájan becsületes, tisztességes életet élünk.

Az osztályfőnöki óra után következett egy közös fotózás, majd néhányan elmentek Jászberénybe, hogy a temetőben is megemlékezzünk Mizsei Jancsíról, néhányan hazamentek még egy kicsit, és volt, aki az irányt már a Borostyán Vendéglőbe vette, ahol folytatódott az osztálytalálkozó.

19.00 órára mindenki összejött és kezdetét vette a hajnalig tartó móka, kacagás és vidámság.

Rácz Gyula pohárköszöntője után láttunk neki a finom vacsorának, amit Tápiógyörgyéről hozattunk. Utána a „Ma éjjel mulatni kell, táncra fel, táncra fel...” c. dalra mindenki táncra perdült, tanárainkat is sikeresen megtáncoltattuk. (A zenét egész este Mézes Marika szolgáltatta nekünk) Következett a játék... ezt megelőzte egy képsorozat megtekintése, amit kivétíton nézhettünk végig, képek iskolás éveinkről és az elmúlt találkozókról... nagy derűtségre adott okot, természetesen. A csapatok alakítása is ehhez kapcsolódott, szétvágtott osztályképek alapján kerültünk a Pap tanár néni, Fajka tanár néni vagy Fabriczius tanár néni csapatába. Bazsó tanár bácsi és tanár néni a zsűri csapatát erősítette. Volt ebben a játékban minden: tanár felismerés, aláírás „hamisítás”, szerepjáték tanárként és diákként, úttörődalok éneklése, hullahopp karikázás, dekázás, szinkronizálás... és persze jó sok móka és kacagás közben. A játékot Fajka tanár néni csapata nyerte, a 2. Fabriczius tanár néni csapata, a 3. pedig Pap tanár néni csapata lett.

A játék után hajnalig ment a beszélgetés, tánc, mulatás... Jól sikerült este volt, s így szervezőként elmondhatom, hogy megérte a sok munkát, mert jó volt látni, hogy egy kicsit elfeledte mindenki a gondját-baját, s egy estére legalább újra kisdíák lehetett...

Hányas vagy? 67-es?

Akkor mi félszavakból is értjük egymást!

Én azt mondom: 1981... te azt mondod: félszavakból is értjük egymást...

Én azt mondom: jó volt... te azt mondod: fantasztikus osztály volt a miénk... és félszavakból is értjük egymást... csak mi... félszavakból...

Tóthné Simon Aranka

Motoros találkozó

Eltelt egy újabb év, egy újabb motoros találkozó. Szerencsére komolyabb baleset nélkül. Sajnos ezzel kell kezdeni, mert bizony ez egy veszélyes hobbi. Nem csupán a tavaszi éledező kissé még rozsdás reflexes motorosok és autósok miatt, hanem a katasztrófális útjaink miatt is rizikós üzem ez. Itt egy rendezvény amely még mindig több ezer vendéget csalogat Jászboldogházára, és szégyen, amilyen úton ide kell megérkeznie az érdeklődőknek. Itt egy remek terület a strandfürdő, egy bejáratott rendezvény és kicsit megkeseríti a szánk ízét ez a szomorú tény. Viszont, aki megérkezett ép-ségben, egészségben, az láthatta, hogy ismét egy imponáns közeg fogadta boldogházán. Az itteniek készülnek erre a rendezvényre, és kimondva kimondatlanul kicsit kicsinosítják az udvart, a ház körüli részt. Biztos vannak ellenvélemények, de azt gondolom összességében elfogadták és várják, hogy megmozduljon valami a községben. Érkeztek is a motorosok szép számmal, még ebben a válságos időkből is, ami-

kor bizony meg kell fontolni merre indul el az ember a 380 forintos benzinnel. Ezért is szerencsés, hogy bár az idő néha még megvicceli a szervezőket, de ez az év első komolyabb motoros megmozdulása, melyet számon tart a motoros szcéna. A megszokott pénteki és szombati napon találkozhattunk feltörekvő és legendás zenekarokkal, akik zúztak és szolgáltatták a talpalávalót. Többnyire jó idővel örvendeztette meg a vendégeket az ég, de természetesen idén sem kerülhettük el a kötelező esőt. Összességében a már megszokott jó hangulatban telt a rendezvény, amire ismét sok motoros, zenekedvelő és laikus érdeklődő látogatott el minden korosztályból. Örülünk annak, hogy ismét sikerült megszerveznünk a hétvégét. A kemény gazdasági körülmények érzékelhetőek a motoros társadalomban is, de a boldogházi találkozó jövőre is vár mindannyiótokat, mi nem adjuk fel! Köszönjük, ha kinn voltatok, jövőre találkozunk ugyanitt!

kott jó hangulatban telt a rendezvény, amire ismét sok motoros, zenekedvelő és laikus érdeklődő látogatott el minden korosztályból. Örülünk annak, hogy ismét sikerült megszerveznünk a hétvégét. A kemény gazdasági körülmények érzékelhetőek a motoros társadalomban is, de a boldogházi találkozó jövőre is vár mindannyiótokat, mi nem adjuk fel! Köszönjük, ha kinn voltatok, jövőre találkozunk ugyanitt!

Pap Béla

Az Önkormányzat a nyári gyermekétkeztetés támogatására kiírt pályázaton az igényelt támogatási összeget (416.250,-Ft) teljes egészében megkapta, valamint további 203.500,-Ft-ot állapítottak meg, arra való tekintettel, hogy az idén is megszervezésre kerül a gyermekek részére nyáron a napközbeni felügyelet. Összesen tehát 619.750,-Ft-ot nyert az Önkormányzat a nyári gyermekétkeztetés biztosítására.

A napközbeni felügyeletről és az étkeztetésről Kobela Margit a gyermekjóléti szolgálat munkatársa nyújt további felvilágosítást.

Régen volt, hogy is volt?

Sziliczei Zoltánné /Bózsó Mária 1944 /

(iskolás évekről, és nyáron, a határban végzett munkákról)

21 éves koromig laktam tanyán szüleimmel és testvéreimmel. Pokoltanyára jártunk általános iskolába, az 1950-es években.

Az iskola épülete még ma is megvan. A jelenlegi tulajdonos egy szabadidő központot alakított ki a régi iskola környékén, érdemes oda ellátogatni és egy pár kellemes órát eltölteni.

Pokoltanyán az iskola körül volt templom, kultúrház, bolt, tartozott az iskolához egy szentároló, volt hinta és mászóka. Két tanár család lakott az iskolában, jószágot is tartottak, az iskola két végén voltak a lakások. Az épület közepén pedig a tanteremek kaptak helyet.

Két tanterem volt, egyikbe az alsósak, másikba a felsősek jártak. Mindkét teremben, 4 padosor volt, az első padosorban az elsősök ültek kettesével egymás mögött, 1 fiú, 1 lány, a másodikban, a másodikosok, harmadik padosorban a harmadikosok, ... Egy osztályba kb. 10-15 gyerek járt, tehát 1-1 tanteremre akár 40-50 gyerek jutott. Összesen 2-3 tanító tanított. Volt hangos és csendes óra. Amíg az egyik osztálynak hangos órája volt, amin a tanár magyarázott, addig a másik három osztálynak csendes órája volt, ekkor a gyerekek írásbeli munkát végeztek, pl. fogalmazást írtak, vagy éppen rajzoltak, ugyanaz a tanár tanított egyszerre négy órát, négy osztályt. Hárman voltunk testvérek, s volt olyan év alsós korunkban, hogy mind a hárman egy osztályterembe jártunk. Öcsém, László az első oszlopban kapott helyet, elsősként, Aranka húgom, a harmadik oszlopban, harmadikosként, én meg a negyedik oszlopban, negyedikesként. Amikor öcsém bekerült elsőbe, rögtön mellém ült, de azt mondta a tanító néni, hogy mindenkinek a "saját osztályába" kell ülnie.

Osztálykiránduláson is voltunk, az egyik gyerek apja lovas kocsival elvitt minket Újszászra, ahol a kastélyt néztük meg, de kétszer voltunk a pesti Állatkertben is vonattal.

Nyáron nem volt iskola, mindenki ment a földekre, - az egész család. Ha kapálni kellett, kapált mindenki. Két gyerek 1 sort vitt, hogy ne maradjanak el.

Ahol sok gyerek volt, általában a legidősebbet küldte az anyja, hogy szaladj ide, szaladj oda, hát ugye ezt is meg lehet unni, s bizony ünnepnek számított, mikor néha az apjával mehetett a határba, ökrös szekérrel dolgozni. Történt egyszer, hogy ekekapázták a kukoricát, aratás előtt, a gazda az ekét toltá, a legidősebb gyerek, pedig, aki lehetett vagy hat éves, ment, és az ökrök szarván lévő kötéllel irányította az állatokat, hogy egyenesen menjenek. Jó meleg volt, az ökrök nehezen viselték, egyszer csak zsupsz, oda csaptak a szarvukkal a kisgyerekek, úgy, hogy elrepült a búzatáblába, ők meg világgá szaladtak, a gazda alig tudta összefogni őket. Szerencsére a gyerekek nem lett komolyabb baja. Az ökrörről tudni kell, hogy butább állat, mint a ló. A kocsirúd két oldalán álltak, nyakukra került a járom, ami egy olyan fa szerkezet, amivel összefogták az állatokat. Fontos tartozéka a járomnak a járomszög. Ha két ökör van befogva két járomszög kell, ha egy van befogva akkor egy járomszög és egy keret(járom). Érdekes megjeg-

yezni, hogy az ökör „hojsz”-ra indult, és természetesen „hó”-ra állt meg. A boldogházi Tájházban is megtekinthető egy járom, amit az érdeklődők szíves figyelmébe ajánlok.

Orczi Imréné /Szörös Veronika/

(aratásról)

1945-ös születésemről 21 éves koromig szüleimmel tanyán laktam. Négyen voltunk testvérek, két fiú és két lány, én voltam a legkisebb. A tanyasi lét meghatározta a család életét. Amikor már cseperedtünk, mindannyian munkára lettünk fogva. Ki-ki korának és erejének megfelelően. Közösén végeztük a tanya körüli munkát is, és a mezőgazdasági teendőket is. 10-12 éves koromtól fogva családunk önállóan, szinte semmi külső segítség pl. napszámos, arató nélkül végezte a határban a földművelési teendőket. Ezek közül a legembert próbálóbb, az aratás volt. Már előző este felkészültünk az aratásra. Odahaza, köteleket készítettünk, és felpakoltuk a lovas kocsira a szükséges szerszámokkal együtt.

Először is, apukám megverte a kaszákat, hogy azok jó élesek legyenek, azután alulra beraktuk őket a derékba. Rápakoltuk a köteleket, amelyek a learatott gabonakévék bekötését szolgálták. Előszedtuk a marokszedő gajmókat, amivel a lekaszált gabonát tudtuk összeszedni. Felpakoltuk a kaszaverő kalapácsot, üllőt, és a kaszakövet, amivel a kaszát élesítettük. Előkerültek a fagereblyék: kis gereblye, nagy gereblye. A favilla szintén az

aratás kelléke volt. Mindezek, ha a kocsiderékba, már csak az elemőzsia és az ivóvíz maradt hátra. Persze ezekről édesanyánk gondoskodott. Este időben lefeküdtünk, mert édesapánk azt mondta, hogy a hajnali első kakasszóra (azaz három órakor) fel kell kelni, hogy korán kiérjünk, a határba, (néha több kilométerre a tanyánktól, Jakabra, Csikosba), és még harmaton elkezdhezzük a munkát, mert jobban fogott akkor a kasza. Volt, hogy mindannyian, mentünk, akkor apukám és két bátyám kaszált, mi hárman a markot vertünk.

Mivel én voltam a legkisebb, engem mindig másod marokverőnek tettek, mert annak könnyebb volt, hisz neki nem kellett köteleket teríteni (két marok alkot egy kévét). Aratást követően a kévéket bekötöttük, és összeraktuk csomókba vagy keresztbe. Egy kereszt 18 kévéből állt, a legfelsőt „papnak” nevezték, a legalsót pedig „tolvajnak”. A gereblyékkel felkapartuk a tarlóról a szétszóródott gabonaszálakat és azokat is a csomókhoz raktuk. Ha minden-

nel készen voltunk, ekkor következett a rakodás. A vendégloddal felszerelt kocsira sorba feladogattuk a kévéket, amit édesapám sorba rakva megpakolta a kocsit. Mikor már jó magas volt, favilla segítségével adogattuk fel a kocsira a kévéket. Odahaza a tanya szérús részére lepakoltuk, asztagba raktuk a gabonát. Azért volt fontos, hogy szérúre kerüljön az asztag, hogy a cséplőgépet mellé tudjon állni. A cséplés nagy ünnep volt. A gyerekek alig várták és tanyáról tanyára kísérték a cséplőgépet. A cséplőgépen megfelelően képzett és begyakorolt szakemberek dolgoztak. A bandagazda mérte a termést az emberek részét és az előre kialakított járandóságot a terményből.

Múltidéző

Papp Izabella

60 éve történt

Budapestről kitelepített családok Boldogháza tanyavilágában

1951 nyarán különös szerelvény érkezett a boldogházi vasútállomásra. Jól öltözött, de elgyötört arcú, fáradt emberek, férfiak, nők és gyermekek szálltak le a vagonokból, s nem kis aggodalommal néztek körül az idegen környezetben. Az állomáson teherautók vártak rájuk, s vitték őket az éjszakába, az ismeretlen felé. Kitelepítettek. Ezzel a gyűjtőfogalommal jelölték őket, de vajon kik voltak valójában, s milyen bünt követtek el?

*

A második világháborút követően a kommunista hatalom igyekezett megszabadulni a számára terhes, a korabeli szóhasználat szerint *osztályidegen elemektől*. Ennek egyik, szovjet minta szerinti módja volt a kitelepítés. Elsőként a magyarországi német kisebbség kitelepítésére került sor. Ezt követte 1949-50-ben a jugoszláv határszélekről a hortobágyi internálótáborokba történő kitelepítés, ahol embertelen körülmények között, megalázó helyzetben éltek évekig a családok.

1951-ben pedig sor került a Budapesten élő *osztályellenség* kitelepítésére is. Bűnük a származásuk vagy a háború előtt viselt tisztségük volt, s ezért ítélet nélkül, egy 1939-es törvényre hivatkozva történt a kitelepítésük, melynek legfőbb célja - eltávolításuk mellett - a budapesti lakásaik és javaik megszerzése volt. A kitelepítési határozatot hajnalban kézbesítették, és 24 óra állt rendelkezésre, hogy elkészítsenek egy 5 mázsa súlyú csomagot, amelybe a bútorok, élelem, ruházat is bele tartozott. Hajnal 4-kor indultak a teherautók a pályaudvarra, onnan pedig a szerelvények vitték a családokat a fővárostól távoli tanyavilágok valamelyikébe – az is meretlenbe. Egyik napról a másikra kellett elhagyniuk otthonukat, ahová már soha nem térhettek vissza.

Jász-Nagykun-Szolnok megye falvaiba 995 budapesti családot telepítettek ki. Miniszterek, kormánytisztviselők, bankárok, katonatisztek, grófok, bárók érkeztek megyénk településeire.

Tiszasülyre telepítették ki többek között gróf Bethlen István volt miniszterelnök özvegyét, Jászapátira Rakovszky Iván egykori belügyminisztert. Besenyszögön töltötte a kitelepítés éveit másokkal együtt Pallavicini Andrásy Borbála. Csupán néhány példa, s ezen túl is megannyi emberi dráma, félbetört, kisiklott életpálya. Ezek a családok nem csupán vagyonukat veszítették el, de megfosztották őket emberi jogaiktól is - társadalmon kívüliek lettek. Sorsukba tragikus módon szökött bele a történelem, s ugyan mindenüket elvették, a hitüket és méltóságukat a legnehezebb körülmények között is meg tudták őrizni.

A kitelepítettekre szigorú rendeletek vonatkoztak: a falut nem hagyhatták el, s a munkaképes családtagoknak mezőgazdasági munkát kellett végezniük. A csomagokat, leveleket szigorúan ellenőrizték, éjszaka gyakran razziákkal zaklatta őket a rendőrség.

Jászboldogházára 39 budapesti család érkezett 1951 nyarán, s kényszerlakhelyként egy-egy jómódú, kuláknak minősülő helyi gazda tanyáját jelölték ki számukra. Jó esetben egy szoba, máskor a konyha vagy kamra állt rendelkezésre a beköltöző család számára. A helyiek életét már amúgy is csaknem lehetetlenné tette az aránytalan beszolgáltatás, a számtalan pénzbírság, s most még az idegen családokat is be kellett fogadniuk. A gonosz terv része volt ugyanis, hogy szembeállítsa egymással a két *osztályellenséget*. A korabeli jelentésben ezt olvashatjuk: „*Vidéken a dolgozók hangulata a kitelepítettekkel ellenséges, az osztályellentét mélyül.*” Ennek azonban éppen az ellenkezője történt. Bár két távoli világ, egymástól merőben különböző mentalitás, neveltetés találkozott a tanyavilágban, de a sorsközösség nyomán hamar megtalálták a közös hangot. Életre szóló barátságok születtek a befogadók és a befogadottak között, s ez a kapcsolat sok esetben máig megmaradt.

A tápiói határban, az Ézsiás tanyán

Dr. Ugron Gábor a Wekerle kormány belügyminisztere

végezte a mezőgazdasági munkákat Mikecz Ödön egykori igazságügy miniszter. Ugron Gábor a Wekerle kormány belügyminisztere a Szarvas tanyán töltötte a kitelepítés éveit. Soós István volt ezredes szintén a boldogházi tanyavilágban élt családjával. Hogy némi jövedelemre tegyen szert, festette a boldogházi tanyákat, meséskönyveket, képeslapokat készített. A helyi vendéglő vezetőjét Üveges Lenkét kérte meg, hogy árulja a képeit, aki mintha valóban eladta volna azokat, bizonyos időközönként pénzt juttatott számára. A helyiek, bár maguk is nehéz helyzetben voltak, többféle módon igyekeztek segíteni az otthonukat s mindenüket elvesztett családokon.

A kitelepítések megszüntetéséről a Nagy Imre-kormány rendelkezett 1953 nyarán. Bár a kitelepítettek jogfosztott helyzete megszűnt, megpróbáltatásaik nem értek véget. Megbélyegezettek maradtak, és családtagjaikkal együtt számos hátrányos megkülönböztetésben volt részük. Budapestre nem térhettek vissza, a fiatalokat az ország valamennyi középiskoláiból kitiltották, csak jóval később, kerülő utakon végezheték el tanulmányaikat. A Tiszasülyre kitelepített Szíves Zoltánné így jellemzi helyzetüket: „*Összefoglalva, téves az a megállapítás, hogy a kitelepítés 1951-től 1953-ig tartott. Soha nem kaptuk vissza, amit elvettek tőlünk, a jelképes kárpótláson a brókerek nyertek. Életem folyamán emberfeletti erőfeszítésre volt szükségem, hogy megma-*

>>>

radjon a családom, és újból talpra tudjunk állni, de soha nem adtam fel. A kitelepítés következményei még a gyermekeim életét a mai napig is befolyásolják.

Bűnünk pedig nem volt...”

A budapesti kitelepítések 60. évfordulóján a községünkbe kitelepítettek névsorának közreadásával szeretnénk emlékezni az egykor a boldogházi ta-

nyavilágban otthonra találó budapesti családokra, és egyben azokra a boldogházira, akiknek embersége, segítőkészsége megkönnyítette életüknek ezt a szakaszát. A Sas Gábor által felvetett szép gondolattal egyetértve, jó lenne, ha emléktábla vagy emlékfá őrizné községünkben is emléküket.

Történelmünknek számos dicső és szép fejezete van, amelyre büszkén

emlékezhetünk. Az 50-es évek nem tartoztak ezek közé, mégis emlékezniük kell erre az időszakra is, és *mind-azokra*, akik ezt megszenvedték. Fontos felidézni, összegyűjteni a lassan feledésbe merülő emlékeket, hiszen ez is része közelmúltunknak, községünk történetének.

BOLDOGHÁZÁRA KITELEPÍTETTEK

(Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Levéltár Megyei Tanács Igazgatási Osztály iratai alapján)

1. ifj. Gaál György	Boldogháza 30.	Tarnóczy Oszkár, Tarnóczy Oszkárné sz. Pásztori Piroska, rokona: özv. Holczer Tiborné özv. Prieser Miklósné
2. ifj. Gaál György	Boldogháza 30.	Dr. Ocskay Rudolf, felesége Matyasovszky Erzsébet és anyja: özv. Ocskay Rudolfné özv. Róna Jánosné, rokona özv. Rosenberg Wolfgangné
3. Geröcs József	Tápió 55.	Soós István, Soós Istvánné sz. Dlanck Katalain, Soós Gábor, Soós Éva
4. Baranyi Béla	Boldogháza 271.	Konta Jenő, Konta Jenóné sz. Riedl Margit, ifj. Konta Jenő
5. Papp Elek Gyula	Boldogháza 204.	özv. Kosztics Milánné
6. Nagy László	Boldogháza 103.	Kovács Kázmér, Kovács Kázmérné sz. Hartmann Berta
7. Konkoly Kálmán	Boldogháza 110.	Gyergyószentmiklósi Kövér János, Gyergyószentmiklósi Kövér Jánosné
8. Konkoly József	Boldogháza 147.	Krigler Frigyes, Krigler Paula
9. Konkoly Antal	Boldogháza 158.	Krepels József, Krepels Józsefné sz. Majorosi Mária, Dörsing Mária
10. Kövér János	Boldogháza 223.	Dr. Kulcsár Barnabás, Kulcsár Barnabás, Kulcsár Szabolcs, Kulcsár Levente
11. Szörös Vendelné	Boldogháza 167.	Dr. Keblevszky Lajos
12. Turóczy János	Boldogháza 224.	Dr. Keszely József, dr. Keszely Józsefné és két kiskorú gyermeke
13. Bóta M. János	Boldogháza 2.	Keszely Vince, Keszely Vincéné, Nászay Zoltán
14. Kövér József	Boldogháza 201.	Lázár Jenő, Lázár Jenóné sz. Boldos Ilona, Borovszky Jánosné, Borovszky Gábor, Borovszky László
15. Papp Elek Gyula	Boldogháza 204.	Mikecz Ödön, Mikecz Ödönné sz. Böszörményi Lili és Mikecz Teodóra
16. Dalmadi József	Csíkos 104.	Mittler Bernát, Mittler Bernátné sz. Weisz Jolán
17. Ézsiás Imre	Tápió 76.	László Andorné, Székely Istvánné sz. László Irma
18. Ézsiás András	Tápió 96.	Sztehló Katalin
19. Ézsiás András	Tápió 96.	Bárducz Géza, Bárducz Gézáné sz. Pocsay Júlia
20. Mizsei József	Boldogháza 39.	Minkus Richárd
21. Mizsei József	Boldogháza 39.	Majtán András, Majtán Andrásné, Madarász Anna
22. Kohári László	Tápió 61.	Toege Frigyes, Toege Frigyesné
23. Kohári László	Tápió 61.	Lajthay (Lay) János, Lajthay (Lay) Jánosné sz. Dr. Széchenyi Mária
24. Kövér István	Boldogháza 162.	Missuray Félix, Missuray Félixné
25. Gaál Lajos	Boldogháza 56.	Dr. Krecsányi Kálmán, dr. Krecsányi Kálmánné sz. Dedonicsa Margit és ifj. dr. Krecsányi Kálmán
26. Gaál Lajos	Boldogháza 56.	dr. Berkes Sándor, dr. Berkes Sándorné sz. Borkányi Margit
27. Lakatos Imre	Boldogháza 7.	dr. Brückler Elemér, dr. Brückler Elemérné sz. Wassnes Éva
28. Lakatos Imre	Boldogháza 7.	Kuncz (az iratban: Kurucz) Román, Kuncz Románné sz. Kiss Ilona, Kuncz Román és Kuncz Júlia
29. Móczó Barnabás	Boldogháza 16.	Dr. Ugron Gábor, dr. Ugron Gáborné sz. Szalay Livia
30. Sass Péter	Boldogháza	özv. Horváth Ferencné leányával Margittal
31. Szarvas Mihályné	Boldogháza 262.	Wintermantel Kálmánné, Wintermantel Kálmán, Wintermantel István és Nemes János
32. Szarvas Lajos	Tápió 56.	Tancsa Béla, Tancsa Béláné sz. Rucsay Gizella
33. Dalmadi Ferenc	Csíkos 14.	dr. Szalay Károly, dr. Szalay Károlyné sz. Szabó Gizella, ifj. Szalay Mihály
34. M. Matók József	Boldogháza 118.	Szalkay (Szlaky) László, Szalkay Lászlóné sz. Kovács Rozália és ifj. Szalkay László
35. Szatmári Béla	Csíkos 60.	Schulhof Nándorné, Schulhof Gabriella
36. Oláh István	Csíkos 89.	Schneider Andor
37. Gaál István	Boldogháza 57.	Erhardt Dezső, Erhardt Dezsőné, Felföldy Elemérné és Teszáry Lászlóné
38. Konkoly Antal	Boldogháza 158.	
39. Szádvári László	Boldogháza 220.	

Következő számunkban Mikecz Teodóra visszaemlékezését olvashatják a kitelepítésekről.

Fotók: Babinyecz J.

Első áldozás

Óvodai ballagás

Civil nap

Civil nap

Civil nap

Civil nap

Civil nap

Civil nap

Házsságkötés

Dr. Petróczki Ildikó-Szalóki István
2011. 05. 14.

Búcsúzunk

Baráth Béla (1928-2011)
Berkó László (1940-2011)

Boldogházi HÍREK

Felelős szerkesztő:

Konkoly Béláné

Szerkesztők: **dr. Fehérváry Mária**
Bóta Mizsei Ilona
Tóthné Simon Aranka
Zrupkó Ferencné

Tervezőszerkesztő

Gerhát Károly

Felelős kiadó:

Községi Önkormányzat

Készült:

Polgármesteri Hivatal
Jászboldogháza